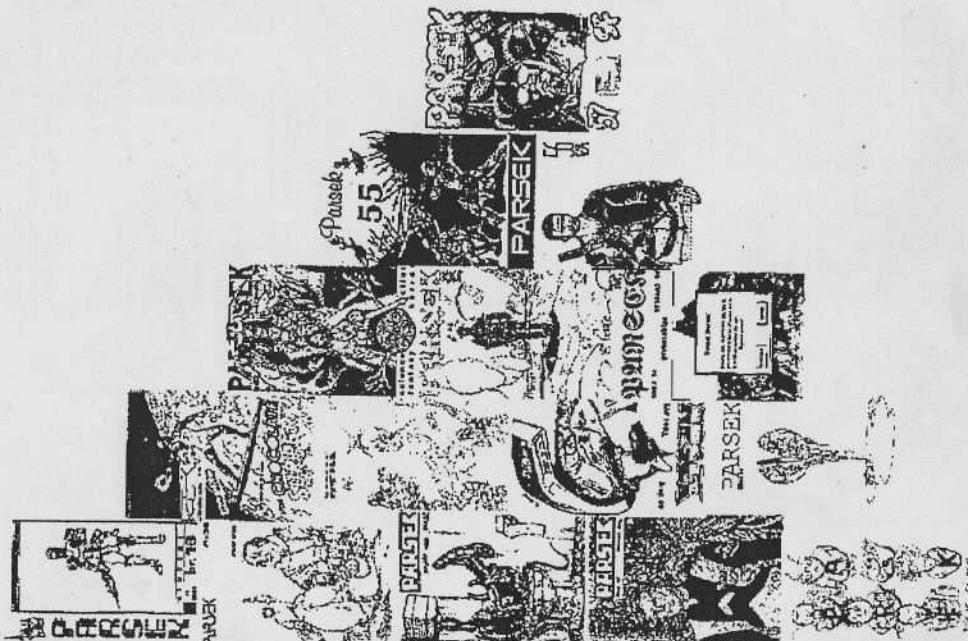

FANDOM SE GRADI
FANZINOM

PARSEK

SFera

Stari brojevi po 5 Kn dostupni u SFeri. Mesnička I. prvi kat.
utorkom od 19:00 do 22:00 Obavijesti: imrkociZphy.hr

(BLOK NAOPAKO - PARABOLA PERIJSKOG SAGA)

Uvodnik

Napravili smo još jedan krug oko Sunca, i to iznosi već
tisućudevetstodevedeset i osam puta otkako se rodil Isusek. Pa, sretno
nam svima i još koji put.

Probat ću rezimirati prošlogodišnje uredovanje Parseka...Bilo ih je!!!
A osim što ih je i bilo, imali smo jednu sferakonsku nagradnu igru i
Parsekov nagrdni naj-tečaj. Pobjednik naj-tečaja je Denis PERIČIĆ i
pobjedničko djelo možete čitati u ovom broju, na kajkavštini, pod
naslovom *Netopir*, a u sprezi s tim, hvala našim dragim sponzorima, koji
su osigurali pobjedniku nagradu u vrijednosti oko 800 kunića.

Poruka svim dežurnim lutzerima: pojedite se u saftu od ljubomore svoje!
Dobili smo i frišku obavijest samog autora-pobjednika da će djelo biti
uprizoreno u kazalištu u Varaždinu. Vou!!! Najs, ha!?

Ovom prilikom proglašit ćemo i događaj godine i objavit jednu zahvalu:
Dragi Krsto, hvala ti na Hrvatskoj akademiji za znanstvenu beletristiku i
fantastiku! Šifjela!!! Eh, pa da, častimo Parsekom.

Pošto je ovo već druga godina u kojoj pišem ovaj dotični uvodnik (sve se
to dotikava nesvezne želje i mogućnosti pri parsečavanju; parsečavanje -
materijalni vid iluminiranja pri izradbi jednog Parseka), i da se ne bih
samoo ja mučio, postavljam Vam nagradno pitanje: Koliko Jedi majstora
treba da se promijeni žarulja?

Vlahović nam je ponudio jednu svoju hard-core priču u kojoj bi mnogi
mogli uživati, a Macan nam je pokazao da se i ego jednog pisca ZF-e
može nahraniti do pojma božanske posvećenosti; pa, kvagru, nema
svatko priliku sresti se licem u božji palac s Bogom.

Uglavnom, za svakoga ponešto. Barem onoliko koliko nam Parsekov
strogog ograničen broj stranica dopušta, i s time u vezi, žao nam je što
fontovi nisu malo veći...

Na kraju nužna zahvala SFeri, bioenergetičarki Ankici (podaci u
uredništvu, op.u.), trgovini KOŠ i Danielu, slavnom Endemu i Sebu, Tici i
Daliju, Skate club Roller-u i Dadi te nama samima na sponzorstvu
"nagrđnog naj-tečaja".

Ugodan provod svima na SFeraConu u naručju troglave ženske zvijeri želi
Vam troglava muška urednička zvijer !!!

Sadržaj

Intervju: Sebastijan Čamagajevac	4
Priča pobjednica Parsekovog nagrđnog naj-tečaja:	
Denis Peričić: Netopir	8
Priče	29
Zoran Vlahović: Veće od časti	29
Darko Macan:Ima Boga!	44
Fandom Zone	49
Kina vrte - Čubi recenzira	50

IMPRESSUM

Parsek se raspinje u SFeri, Društvu za znanstvenu fantastiku, u
Mesničkoj 1, Zagreb.
Častivi Gaj Gordan Gavrilović
Nečastivi Vedran Šurina
U-tant Goran Konvični
Halucinatorne slike Dalibor Talajić
Naslovnicu unakazio Sebastijan Čamagajevac
Iskravljeno 24.04. 1998.

Zombi hrana : Sebastijan Čamagajevac, Denis Peričić, Zoran
Vlahović, Darko Macan, Šandor Balavi, Gogo
Maljavi, Aleksandar Č. Žiljak

Kontakt ☎: Častivi 01/388-46-11
Nečastivi 01/379-19-83

Sebastijan(ne onaj iz Sanjaju li ovce bjesomučne androide) Čamagajevac, teratransponirani Alpha Centaurin po vlastitom priznanju, sretno je inkarnirani zagrepčanin, trenutnog boravišta u Purgergradu. Rodio se, dakle, u Petrovoj bolnici, općina Medveščak (gdje su ga i okitili kao Veliku Ribu), tisućudevetstosetdamdesetdruge, što zaista nema nikakve veze sa stripom, osim što su i neki drugi crtači rođeni u istoj bolnici.

Iz vrlo dobre osnovne škole izvukao je vrlo odličan iz likovnog(vrlo izvrstan - da ne bi bilo), te bi se moglo reći da je počeo crtati od malih ruku. Između tempera i vodenih bojica uvijek bi najprije izabrao one drvene. S temperama bi uvijek nešto fljus-fljas, sprčao... Kakve to ima neke veze s njegovom izjavom da je imao Dddobru (m)učiteljicu možemo samo nagađati(moguće odgovore šaljite bocom na adresu Parseka, ako se usudite). Jedan je od mnogih kojem je majka izkontemplirala(čitaj - spičila čavel v glavu) mozak nakon čega je upisao Primjenjenu školu, iako je žarko želio biti kemičar u bilo kojem obliku. Ipak, otkrio je da mu se škola svđa. Svidio se on i njoj te se ubrzo pojavio na cesti potpuno grafički izdizajniran. Desilo mu se odmah zatim(slučajno valjda), jadname, jhaapčića-pardon, no pušten je nakon godinu dana na slobodu , ali uvjetno kao i svi drugi da se zatreba li, vratiti i brani Naše. Nije dugo proteklo i upisan je na listu študenata Likovne akademije(jedan od malobrojnih) gdje nije doživio nikakvih velikih uzbuđenja i gdje još dan danas študira grafiku. Ipak shvaća da je od malena želio biti strip-crtač, pa stoga eto...

PARSEK : Daklem, ti si se zarana opredjelio za strip !?

SEB : Ne baš! Bilo je to sve nekako...Onako, kao mačak oko vruće kaše! Ja sam se stripa, u biti, bojao. Nekako sam predosjećao da je to težak posao.

= Interview: Sebastijan Čamagajevac =

Biti strip-crtač je puno teži posao od biti, na primjer, ilustrator ili slikar. Zato sam se i počeo tako kasno baviti stripom. Do tada sam se nekak' pripremao za to. Crtao sam ilustracije. Prectavao omiljene strip junake tipa Zagor, Superman, Batman itd. Znaš kako to ide...

PARSEK : Aha...???

SEB : A onda...Uf! Stisnuh zube i odlučih napokon započeti crtati stripove. Mislim da sam imao oko petnaest godina. To je bio nekakav SF serijal; trebalo biti, bolje rečeno, jer, pazi... Idem crtati strip, sve izbrijem u glavi, cijeli serijal, i zapnem na trećoj strani prve epizode. Ali nema veze. Tako se počinje.

PARSEK : No, reci, koji je tvoj najveći izazov do sada i koji su ti uzori?!

SEB : Izazov??? Pa... Nacrtati strip svešćicu od 24 strane. Ne moram biti kompletan autor, da napravim sve, od scenarija do upisa teksta... Bio bih prezadovoljan kad bih napravio samo olovku i da netko drugi tušira. Eto, to mi je izazov...A što se tiče uzora... Ima više ljudi čiji mi se rad svida.

PARSEK : Kod nas ili/i u svijetu?

SEB : U svijetu...A kod nas, evo dva imena: Darko Macan i Edvin Biuković. GRENDELS su izvrsni, a i PHANTOM AFFAIR je odličan. Baš. Što se tiče mojih pravih uzora, najprije ću reći: Jean Giraud-Moebius. U jednom periodu života moga sam non-stop prectavao njegove crteže. Čak sam prectavao i Zorana Janjetova koji je i sam kopirao Moebiusa. Eto, dotle je to išlo. Danas nemam nikakav uzor... Bar ne konkretan. Ako trebam izdvojiti neke ljude koji su mi dobri, onda su to: Mignola, Hughes, Bolland, Toth... Ima još puno.

PARSEK : Nagradice!!!

SEB : Imam. IMAM!!! Ponosim se jednom nagradom. To je bio L.Ron Hubbardov natječaj za ilustratore, na kojem sam sudjelovao 4 puta. Ne znam koliko si upoznat s time, to ti ide nekako ovako: Svaka 3 mjeseca možeš slati radove, fantasy ili sf ilustracije. Ako pobijediš, ideš dalje, u sljedeći krug gdje se imaš pravo natjecati za Veliku nagradu koja iznosi 4000 \$. Na žalost, nisam dobio tu veliku nagradu. Dobio sam samo 500 \$. Znači, pobijedio sam u jednom tromjesečju i imao sam priliku otiti tamo i osobno primiti tu nagradu. Bio sam u Los Angelesu. Devedeset i treće. Bio je to jedan zanimljiv izlet.

PARSEK : Tvoje viđenje strip-scene kod nas.

SEB : Dobro sam upoznat sa trenutačnim stanjem, između ostalog jer sam i

PARSEK 68

jedan od urednika strip-fanzina *ENDEM*, pa mi je dužnost i obveza poznavati tu scenu, jel?! Hrvatska strip-scena trenutno egzistira od fanzina. To je s jedne strane dobro, a s druge i nije. Ne postoji mjesto na kojem bi mladi ljudi mogli objavljivati svoje rade, a da ti radevi dodu do velikog broja ljudi. Tu je *PATAK*, ali on izlazi vrlo rijetko. Fanzini se rade, to i sam znaš, u sto-dvjesto primjera. Mi smo imali sreću da smo jedan broj *ENDEM-a*, *BEST OF ENDEM*, dogurali do kioska. To možemo zahvaliti Bookglobeu. Postoje ljudi, postoje autori, jedino je problem u tržištu i u tome kako prezentirati svoje rade. Zato se autori i odlučuju za fanzine. To je najlakši način i najjeftiniji, ali ne i najbolji; to nije rješenje.

PARSEK : Možeš li usporediti sadašnju i strip scenu od prije 5, 10, 20 godina?

SEB : Mogu probati. "DO OR DO NOT! THERE IS NO TRY!"¹

(Yodler, JEDE-majstor)

Prije 20 godina, postojalo je veeeeeeeeliko tržište na ovom području. I bilo je puno stripova. Prije 10 godina, još je bilo dobro; i dalje je bilo puno stripova. A onda, mračne sile IMPERIJE su započele krvavi rat i sve se raspalo. Prije 5 godina, bilo je najgore. Nije bilo skoro ničeg... A onda se dogodio - *ENDEM*. I stanje se počelo popravljati. Dokaz je upravo veliki broj fanzina, što je nesumljivo znak da se nešto događa. Treba samo učiniti jedan korak naprijed.

PARSEK : Dobro. Možda bi slijedeći korak trebao biti suradnja između fanzina?!? Uostalom, kakva je ta suradnja?

SEB : Da. To je zgodno pitanje. Samo da ispušem nos... (*puše nos*) Suradnje u biti i nema. Sve se svodi na to da jedni drugima dajemo svoje reklame. Recimo, konkretno, mi u *ENDEM-u* imamo rubriku *Fanzini oko nas*, gdje redovito dajemo prikaz onog što se dešava na strip-sceni. To je što se tiče suradnje. Ne znam na koji bi način inače trebali surađivati fanzini. To mi je nejasno. Ako netko ima kakvu dobru ideju neka se slobodno javi u uredništvo *ENDEM-a*.

PARSEK : Gdje je u Hrvatskoj mjesto *ENDEM-u*?

SEB : Na kioscima!!!

PARSEK : Eee, dobra ti je. Ali mislio sam na to kako vas svi hvale. Je li preuranjeno reći, s obzirom da je *ENDEM* na kioscima, da se prelazi s nastavka -fanzin na -prozin?

SEB : Preuranjeno je reći. *BEST OF ENDEM* je dospio na kioske, ali bojim se da je to sve što se tiče šire distribucije *ENDEM-a*. Fotokopirka ostaje naša

= Interview: Sebastijan Čamagajevac =

stvarnost. ŽIVIO TONER!!!

PARSEK : Reci nešto o prisutnosti SF-a u stripu.

SEB : Povećava se. I to mi je dragoo. To povećanje se osjeti i u filmovima, serijama itd.

PARSEK : Da li ti filmovi daju veliki poticaj?

SEB : Meni da, a i inače većina strip-crtića rado odlazi u kina gledati filmove.

PARSEK : Što misliš, da li filmovi utječu, i kako se to odražuje na originalnost u radu vas crtića?

SEB : Ma što uopće znači - originalnost. Ja ne razbijam glavu s time. Crtam ono što volim i ono što mi se sviđa. I dok bude ljudi koji će to čitati s guštom, veselit će me to raditi.

PARSEK : Da li si zadovoljan sadašnjim oblikom i kvalitetom *ENDEM-a*?

SEB : Jesam, i mislim da zadovoljava kriterije prosječnog strip-čitača. Ono što fali *ENDEM-u*, jesu duži stripovi, duže forme i tad bismo opravdali naziv *strip magazin*. Ali tko će to crtati?!?! Ljudi uglavnom crtaju kratke stripove, većinom smiješne. Gegove. I to do četiri strane.

PARSEK : Smiješna strana povijesti???

SEB : Prvi broj je bio drugi, dok je četvrti bio treći, a treći je bio četvrti. Prvi broj, koji je bio drugi, je bio zezancija. Ali broj tri je bio spremjan kada smo ga stopirali kako bismo objavili četiri koji je bio božićni. Eto, stvar je bila u Božiću. Tko je shvatio, dobro je.

¹ Učini ili ne učini! Tamo nema pokušaj! (bez brige to je samo slobodan prijevod)

Priča pobjednica gigantskog Parsekovog nagrdnog naj-tečaja!!!

NETOPIR

I. KAK SE JE ZAČELA PRETNJA

Kmična vezda je bila dravska šuma polek Varaždina. Stara je varoš z šumom navek živila v nekšnemu neprijatelstvu: v suprotnosti z sjajnim svetlima baroknega grada, šuma je v svoji kmici skrivala velike tajne i, kak se je pripovedalo z generacije na generacijo, najrazličnejša čudovišna bitja.

Kaj je od vsega tega bila istina, a kaj čista legenda, nigdo ni mogel garantjerati. Kak god da bilo, te se je noči - jene kmične noči, negde v drugi polovici osamnaestega stoletja - v šumi dogajalo nekaj zbilam blasfemičnega.

Na jenoj od ledina kaj so se prostirale med drvesjem, gorel je jogenj. Njegovi narančasti jaziki hitali so jezovito luč na dvanajst spodob štere so se skupili v krog. Bili jesو to Črni ljudi.

Vsi so bili oblečeni popolnoma v črno, a na glavami so meli črne kapuce. Z svojom visokom figurom med njimi se je istical Črni poglavlar, šteri je delal preteča, ritmička gibanja z rokami.

Na začetku stiha, a unda vse glasnejše, Črni ljudi so popevali. Pri tem so se deržali za roke i polefko, a unda vse hitrejše, vrteli so se v kolu okoli jognja.

A pesem, šteri je povedala vse njihove zlobne namere, bila je zbilam strašanska. I išla je ovak:

*Z kmice ve se javlamo,
čudne znake davamo,
z ustnicami migamo,
stare kletve rigamo!*

*Na raskrižju se skuplamo,
Črneg krala zovemo*

Priča: Denis Peričić

*j ogenj v nebo zdijemo,
da celi grad zakurimo!*

*Jogenj jarki nam se svetli
nišče nam ga nemre vzeti,
jogenj, vezda ti poleti
i Varaždin idi streti !*

*Ve Varaždin idi skuri,
naj se muči vu torturi
i vi soki tempera turi,
naj se sveta voda sfuri!*

*Skuri cirkve i oltare,
skuri ljude i ormare,
skuri krave, skuri vole,
Hudeg deni na prestole!*

II. KAK JE ZA TO VREME BILO V GRADU

Za to vreme, srečni Varaždinci niso imeli nikakšega pojma o temu kaj im se sprema. Večina plemičev, oficjerov, svečenikov, bogatih gracianov i drugih vuglednikov v temu se je momentu nalazila na velikemu balu, šterega je v svoji lepi palači priredila grofica Katarina Patačić, varaždinska pesnikinja i, po občenitemu mišlenju, jena od najlepših gospoj ne samo v gradu, neg i v celemu horvatskemu kraljestvu.

Katarina Patačić, makar je bila venčana z grofom Franjom Patačićem, ipak je bila v središču muške pozornosti. Gda so

muzikaši med dvemi plesnimi točkami igrali lagano glazbo, okoli Katarine zkupili so se mnogi odlični muži, šteri so jo zasipali z komplimentimi. Nu, gda je Katarina vidla grofa Ivana Mišinskega, napustila je svojo kavalirsko družbo (na šteri bi joj zavidele vse ženske v Monarhiji) i veselo pohitala prama lepemu mlademu grofu.

PARSEK 68

- Grof Mišinski, grof Mišinski! Pak gdi ste bili? Pa kaj vi ne znate da ja sam na vas čakam, mein Herr?! - rekla je grofica koketno, morti i malo preveč koketno, kak da je načas pozabila na svojega muža.

- Draga mi grofica Katarina buju oprostili kaj nisam zmogel ranejše priti, ker sem bil zavzet z nekšnimi hižni posli - odgovoril je vljudno grof Mišinski.

- Hižni posli, hižni posli! - čudila se je grofica. Jeste vi hecljivi, ljubi moj grof! Sem vam ja ne vesla sesala! Kaj da ja ne znam da se sramežlivi grof okupira z navukom! I to z kakšnim navukom! Kaj ste zopet delali vu tem vašem spektakulernom podstropju? Pripoveda se da ste , alkemik, ste čuli? A je to zbilam tak? Boste morti zmešali nekšni doslej neznani - ljubavni eliksir?!

- Ja... kaj da vam velim... - grof Mišinski bil je malce zbumjeni. - Budite uvereni da se ne radi o nikšnoj alkemiji, neg o čist običnemu poslu - o malanju sten! Nameravam v podstropju napraviti još jedno veliko sobo, pak sem dal zdelati jen veliki krevet od hrastovega drevja. Sam to, milostiva, a ne nekšnega ljubavnega eliksiruša.

- No, pak ja se v vsakemu slučaju priporočam! - nasmejala se je grofica za njansu preglasno, a potem je vtihnula gda je vidla velečasnega Plantiča.

- Joj, ne bi se smela tak obnašati, bu me čul velečasnega Plantiča. A bormeš i moj dragi Francek.

Vuto se je z druge sobe začul glas grofa Franje Patačića:

- Katarina!... Je vse v redu?!

- Vse je v redu, ljubi moj! - glasno je odgovorila Katarina, dok je k njoj i grofu Mišinskemu pristupal velečasnji doktor Plantič.

- Faljen Jezuš i Marija, grofica i grof - je rekел isti.

- Faljen Jezuš, velečasnji otec - pozdravili so Ivan i Katarina.

- Kak ste kaj, prepoštuvani gospod doktor Plantič? vpitala je Katarina, šteroj je bilo dobro znano da je Plan?ic veči del življenja provel kak mišijonar v Južni Ameriki, pa mu baš nije preveč pasala varaždinska mrzlejša klima.

- Vsenakup vzeto, ne žalujem se preveč. Gospodin me tu i tam z bolečo reumo podsetijo da sem pol življenja proživel v tropskemu ozemlju.

- Tu pri nami sigurno ni tak vroče kak vu Južni Ameriki, ar ne? Vsekakor, morate reči da vam je lepše v našemu blagoslovlenemu Varaždinu, neg med neprijateljskimi divjoki vu žarkemu pojusu.

Priča: Denis Peričić

- Vsekakor je tu lepše. Ali edini ki so v Južni Ameriki prama nam mišionarima bili neprijatelsko obernuti, niso bili divjoki, neg oni prešuštni ljudi šteri sami sebe vupajo nazivati kerščenikima! - ne bez gorčine v glaso rekel je Plantič.

- Vsejedno, pri nami bar ni onakšnih čudnih pojav i bitji kakše ste vidli na koncu sveta - optimistično ga je kuražila grofica.

Gda je to čul, Nikola Plantič se je (slučajno?) zagledal v grofa Mišinskega, i polefko, ozbiljno je rekel:

- Ne bi mogel to baš tak reči i trditi. Namreč ste i sami čuli, a morti i vidli, da i v našemu Varaždinu na delu jesu hude sile!

- Jezoš! - šokjerala se Katarina. - Kaj z temi hočete povedati, otec Plantič?

Gledajoč drito v Plantiča, odgovora joj je dal grof Mišinski:

- Gospon doktor povedati hočeju da so nekoji Varaždinci zopet videli Netopiral!

- Netopiral!! - skoraj da je zakričala zastrašena lepotica.

Glazba je vtihnula. Vsi so vtihnuli i obernuli se prama Katarini, Mišinskom i Plantiču. Posle kratke, ali nevugodne pavze, vse se je zopet vrnulo vu običajno gibanje.

- Nažalost je tak - potrdil je Plantič. - Meni se vidi da to nisu dobre sile na delu. Mogel bi isto tak povedati da sem primetil kak se Netopir javla vsaki put predi neg vu Varaždinu dojde do nekšnega grdega dogodka, kakšni so na primer požari i poplave.

Gda je to Plantič govoril, grof Mišinski kaj da je najempot nekam odplovil. Vidlo se je da se je izklučil vun z razgovora; zagledal se je nekam v dalino, kaj da sluša nekaj kaj sam on more čuti.

- Vidite, grof Mišinski, proučaval sem stare zpise koji su potrda temu kaj sem rekел, i siguren sem... - Plantič je postal, jer je primetil da z Mišinskim nekaj nije v redu.

A Mišinski je čul Crne ljude. Sam on ih je čul, i nigdo drugi. Z svojim nadčlovečanskim sluhom čul je njihovu pesem štero so popevali okoli jognjja v šumi, čul je njihove pretnje vupučene prelepemu gradu i njegovim stanovnikima.

- Grof Mišinski, grof Mišinski! - pozival ga je Plantič.

- Da?... Prosim?... - Ivan Mišinski kaj da se je zbudil z nekšnega transa.

- Malce kaj da ste zabludeli. - premerlivno ga je gledal Plantič. - A vam je dobro?

PARSEK 68

- Je, dobro mi je, ništ mi ni - Mišinski ni mogel skriti zmedenost. - Zapraf, setil se jesem da sem nekaj pozabil povedati radnikima v podstropju. Prosim vas da me oprostite, kajti to je od velikega značenja za celi posel. Mila contessa, presvetli doktor, žal mi je kaj nemrem več vživati vu vaši družbi. Pohiteti moram!

Več kak da beži neg da hoda, Mišinski se je pobral z bala. Plantič i Katarina sledili so ga ze zaskrbljenim pogledom.

- Kak sem vam spomenul, grofica, čudne so se stvari začele dogajati v našemu Varaždinu... - rekел je velečasni, dok je Katarina sam nemo blejala za Mišinskim.

III. KAK JE BILO VU PODSTROPJU

Podstropje Ivana Mišinskoga bilo je daleč drugajše neg kak ga je prikazal Katarini i Plantiču. Nigdi ni bilo radnikov. Vsesud bile so sam knige, navučni inštrumenti, alkemičarske retorte.

Ves zašvicani, v podstropje je dobežal Mišinski, gde ga je dočakal stari sluga Alfred.

- Alfred, v špiljo, hitro! - viknul je več na vratima.

- Kaj je, gospodar, kaj se je pripetilo? Ste kaj slišali? - spitaval ga je verni sluga.

- Ništ ne pitaj, odpri steno! - naredil je grof. Alfred je mam stisnul jenega tajnega gumba i cela stena se je zdigla. Najempot so se odprla vrata vu velko, skrito sobo. A ta je soba v celosti bila napravlena v obliku špilje.

- Gospodar, ali vas je zopet prijelo? - zaskrbleno je pital Alfred.

- Je, Alfred, prijelo me je. Prijelo me je kak i vsaki put gda se dogaja nekaj bi moglo iti Hudemu v prilog! - objasnil mu je Mišinski.

- Kakti da vas sam ljubi Bog zove!

Ivan Mišinski več je bil gliboko v improvizirani špilji. Iz kmice je dopiral sam njegov zmučeni glas. Reči stiskal je skozi zobe:

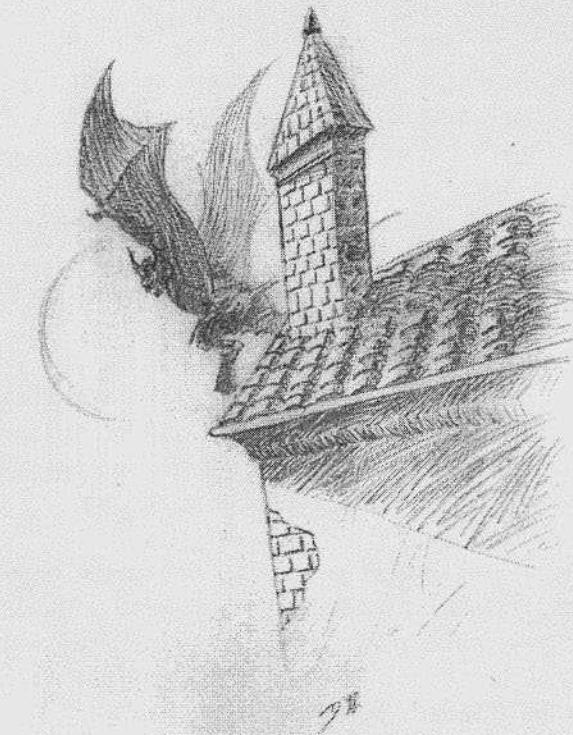
- Je, kakti da me Bog zove da se borim proti zlemi silami i vsakojakimi demoni. Ali mi ni jasno zakaj me navek mora pretvoriti vu...

V temu momentu zišel je vun. Bil je popolno transformjeran.

Priča: Denis Peričić

- ...Netopiral

Za svojega kratkega bivanja v špilji, Ivan Mišinski čistam se je preobrazil. Gde je zišel vun, bil je sličen velikanskemu človekolikemu netopirju. Na hrptu zrasla so mo velika kožnata krila, na glavi dolga vuha, a lice mu se je začrnilo i na njemo so zrasle živinske dlake.

Z promenjenim, glibokejšim glasom, Mišinski-Netopir je rekел:

- A vezda naj se čuvajo zlodeji! Odpri obloka!
- Naj vas sreča prati i nek sveti Nikola Biškop pazi nad vamil! - z strahopoštovanjem viknul je sluga.

- Mene su ti, moj Alfed, pozabili vsi sveci. Zbogom ostaj i pazi na hižu!
- Netopir je razširil svoja črna krila.

Alfred mu ni stigel reči ni:

- Zbogom, gospodar!
a Netopir je več skočil skozi obloka i odletel.

IV. KAJ JE SPODELAVAL PETRICA KEREMPUH

Jogenj, okoli kojega so malopredi tancali Črni ljudi, još se nije prav ni zgasil, a na ledino v šumi prišel je Petrica Kerempuh z nekoliko ljudi.

- Ajda, Kerempuh, daj da to zbabimo več jemput. Več sem nestrpnil - požurival je jen človek.

- Evo, moremo tu, tu je nekdo lepi jogenj zakuril i ostavil. Tu bumo dobro videli - odločil je Petrica Kerempuh.

- Sam da nas nigdo ne vidi - drugi človek pozorno se je zgledaval na vse strane.

Petrica Kerempuh začel je svojo čalarno predstavo:

- Zkupili se ve jesmo vu dravski šumi, kakti na jenemu tajnovitemu mestu, na šteremu nigdo osim vas nebu videl velike čarovnije šteru bum ju vam ve demonštrjeral. To je prigoda da jedini vu Kroacije vidite velki čudež ki sem se ga kakti grabancijaš navčil v trinaesti školi i po svojim popotovanjem vu svetu.

- Baš bi štel videti kakšni je to mirakel! - z sumnjo je komentjeral pervi človek. - Ali pazi, Petrica, ak si nas za nosa povlekel i sim nas dopelal sam na zezanciju, verjemi mi da si bomo to lepo naplatili - ali po tvojemu nosu!

- Je, tak je! Dobro si mu rekell! - vsi so drugi potrdili. Ali se Petrica Kerempuh neje dal zmedeti:

- Mir, mir, vi neverni Tomaši. A kaj si mislite da sem ja jeden najobičnejši folirant?! Kakšna blasfemija! Ovo kaj bute vidli bude vam promenilo živlenja! Ak pa ste skeptični, morem z vami za dva zlatnika opklado napraviti da bo čudež vuspešen!

- More, ja bom bar zaradil! - čulo se je mam.

- Dobro, more! Vsaki po dva zlatnika! - vsi so se složili z predlogom. Vsi so spuknuli zlatnike i deli so ih na pajna. Petrica je potem zvadil tri plehnate kupice i jenu kuglicu, Kuglicu je prekril z jenom čašom, a unda počel hitro vrteti vse tri čaše. Gda je vrtel, objavil je zadatek:

- Evo, ak gdo točno veli gdi je kuglica, ja mu dam dva zlatnika.

- A, pa to je bedarija!

Priča: Denis Peričić

- Ništ lakšejše od tega!
- Dobro gledite - rekel je Kerempuh i prestal je vrteti.
- Gdi je kuglica? - pital je.
- Tu, spodi ove čašel - odgovoril je pervi človek. Petrica jo je zdignul i pokazal:

- Neje.

Drugi človek pokazal je drugo čašo:

- Spod te!

I zopet isto:

- Neje. A vezda znovič - Kerempuh je, zadovolen, zopet počel vrteti čaše.

V temu momentu jeden od ljudi, ves vu vužasu, pogledal je nekam iza Petrice i zakričal:

- Tam!

Za Kerempuhovim hrbtom, jezovito stiha, z neba se je zpustil Netopir. Kerempuh neje skužil ništ:

- Gdi? Pod kojom čašom?

- Tam! Totu tam! - vsi so počeli kazati na Netopira. Neje prešla ni sekunda i vsi so se razbežali. Kerempuh je ostal sam. Polefko se je obernul.

- Joj, kak si me splašil! Skoraj si me vubil! - vrisnul je gda je videl Netopira.

- Vubili bi te tvoji pajdaši da ve nisem prišelodpovrnul mu je Netopir, šteri se je, kak se je mam vidlo, več odprije poznal z Petricom.

- Da ve nisi prišel ja bi bil bogati človek! - bunil se je Kerempuh.

- Da ve ja nisem prišel, ti bi bil mrtev človek.

- Skoraj sam postal mrtev človek gda sem te videl. Zbilam strašansko deluješ. A znaš da sem čul kak v Ameriki ima jeden sličen Netopir, ali on se ne transformjera v živino, neg se oblači v kostim. O njemu su več napravili i ilustrjerane knige - počel je pripovedati Kerempuh.

- Ovo ni ilustrjerana kniga, a niti ja jesem v kostimuštopal ga je Netopir. - To je moje živlenje i moja koža. Neg, nisem došel pripovedati. Potrebujem te.

- Kaj morem pomoći?

- Ali ti nekaj znaš o jognjeni magiji? Si kaj čul o tem na svojih popotovanjeh po svetu?

- Jognjeni magiji?... Nekaj jesem čul... - razmišlal je Kerempuh.

- Naprimer?

- Naprimer, da se s tem prizivle Hudi koji bi trebal dojti na vlast v nekemu mestu gda to mesto jogenj vnišči. Isto tak se ritual dela da bi jogenj bolše gorel.

- Ne razmem - čudil se je transformjerani grof Mišinski.

- Pa kaj ni dosti jognja sam dobro potkuriti?

- Ljudi mislijo da je lehko požara nastaviti - razlagal je Kerempuh. - Ali da bi bil veliki požar potrebno je puno sreče: dober veter, suho vreme, potrebno je i da su hiže od pravega dreva, ali to ni navek tak. Vse skup gda se vzame, kako je teško napraviti jognja koji bu hitro prešel na celo mesto, a da ga prejdi ne zgasijo. Zato je zlodejima potreben ritual, da bi im Hudi pomogel v hudobnemu dejanju.

- A kaj se mora napraviti v ritualu?

- Potrebno je stare črne pesme otpopevati, črne molitve za Hudega zdeklamjerati i v posebni odeči plesati. A ak se hoče biti siguren vu vuspeha, onda je treba i žertev Hudemu podneti.

- Žertev? Kakšno žertev? - skočil je Netopir.

- Kakšno žertev?! Pa lucko, se razme! A buš mi več jempot rekel zakaj me to opče spitavše? Pa ni mogoče da negdo hoče Varaždina zežgati?! - postal je nepotrplivi Kerempuh.

- Ja moram leteti, a ti pogleč malo okoli sebe. Dok ti skužiš, več bo morti kesno!

Netopir se zdignul v zrak i ostavil na ledini Petrico, šteri se je v čudu obrtal i gledal v jogenj i trage štere je na zemli ostavil tanec Črnih ljudi.

V. KAK JE NETOPIR DOŠEL PLANTIĆU

Plantić je delal v svojemu kabinetu vu varaždinskemu kolegijumu. Knige, raspelo, mala postela i tu i tam kakšni spomenek z Južne Amerike ostavljali so vtisek skromnega, asketskega stana. Skozi široko odrprtji oblok čula se je pesem ptičkov šteri so popevali na toplemu soncu.

Najempot, ptič so se stišali.

Skozi oblok se je stiha zpustil Netopir. Zkupil je krila i vkipil se je.

Plantić je prestal čitati, ali se neje obernul.

Mirno odzvonil je glas Netopirjev:

Priča: Denis Peričić

- Prepoštuvani, najte se bojati.

Velečasni se je obernul. Jen dolgi moment gledal je v Netopira. Unda je pital:

- Došel si po mene?

- Najte se bojati. Nisem tak hudi kak zgledam. Moje namere jesu dobre - mirno je povedal Netopir.

- Došel si po mene? - ponovil je Plantić. - Tak brezsramno? Vu mojem Varaždinu? V sveti hiži? Po danu? Moreš me vubiti, moreš me mučiti, ali mojo brezsmertno dušo ne buš dobil, jer moja je vera trda i prava!

- Primirite se, gospod doktor - branil se je nevsagdašnji gost. - Za krivega me smatrate. Ne bom vam niš napravil. Ja nesem Hudi. Ja jesem Netopir, ali jedini kojima straha v kosti vuterati hočem jesu oni kaj delajo proti božjimi i luckimi zakoni!

- Apagel - Plantić je zakričal. - Kaj da ja ne znam kakšni si ti lažnivec! Ve me i prevariti kaniš ter svoj čalarmi obraz z lepimi rečmi prefarbatи hočeš!

- Istina je da moj vugled nije nekaj lepega, ali ja nisem niš drugega neg človek šteri je doživel čudnovato vsodo. Prosim Vas da me posluhnete. Znam da ste v svetu vidli vsakojaka stvorena, znam da znate da grda fasada more i lepe vnutranjosti skrivati - potprilivo je povedal Netopir.

Plantić več neje bil tak siguren da je Netopir zapraf Satanuš:

- Istina je da sem videl ljude ki so se pretvarjali v živali. Negda je to bilo peklenško delo, ali negda i ne.

- Ak me posluhnete, pomogli bute vsim stanovnikom v gradu ter preprečili prave hudodelce - preklinjal ga je preobraženi grof.

- Morti me hočeš z lažimi predobiti, jer znaš da vu sveti hiši i pri moji čestiti duši niš na silo postiči nemrešneje se dal Plantić. - "I gda bom hodil črez Dolino sence, ne bom se bojal, jer Ti s z menom"!

Gda je citjeral Biblijo, velečesni je zel raspedo i krenul prema čudovišnjemu stvorenju.

Nu, Netopir neje pobegel, neg je došel drito do njega, zel mu je raspedo i poljubil ga je:

- I ja ljubim križa i ljubim Boga. Ljubim ga makar me je vkanil z netopirskim obličjem. Ali to je moj križ, i ja ga nesem - vu vekšno slavo Gosponovo!

Začuđen z ovakvim ponašanjem, Plantić se je primiril. I makar ga je i dale oprezzo gledal, ipak mu je pomirlivo reklo:

- Sedite se i povedajte kaj je.

PARSEK 68

- Ja nisem navek Netopir - začel je svojo pričo grof Ivan Mišinski. - Vnoge dane i vure običajno preživim kot normalen človek, katerega i vi poznate. Svoje ime vam nemrem reči, ali vam morem reči kak sem postal Netopir i zakaj sem prišel k vami. Gdaje se počelo, još sem bil detec... Moj otec i matra su putovali z menom...

Unda je Ivan Mišinski povedal kak je postal Netopir.

Priča: Denis Peričić

VI. KAK JE GROF IVAN MIŠINSKI POSTAL NETOPIR

"Bila je olujna noč, črna i grda: po nebu sevale so munje, a dežd je curel kaj da je Bog odločil vtopiti celi svet. Ja sem bil još mali dečec. Z svojim japom i mamicom vračal sem se z puta po Vugerskoj, a predi nek smo prišli natrag vu Varaždin morali smo projti skozi dravsko šumo. Naša kočija se je polefko i z teškočami prebijala po blatu. V jenemu momentu kočija je postala. Moja mati Marija je zaskrbljeno pitala:

- Kaj je vezda?

Japa je viknul:

- Kočijaš, zakaj smo stali?

Gda ni dobil nikšnega odgovora, zdigel se je i naluknul se skozi obloka:

- Kaj je, kaj se je pripetilo? - spitavala ga je moja mama.

- Ni ga je. A bormeš... - naginjal se da bolše vidi Bormeš su i konji zginuli!

Vu to se je začul strogi glas jenega razbojnika:

- Konji su zginuli, a bormeš bute i vi! Zdignite se i hodite vun!

Razbojniki so vhrupili v kočijo i sterali nas vun. Pritem so nas kleli za najpogrdnejšimi termini.

- Ajde, i ti, šmrkavec gospocki! - pošiknul me jeden raubar.

Pervo so mojo mamo napali:

- Nofce daj! I ves kinč šterege neseš!

- Najte, prosim vas, vse bom vam dala, sam nas najte fkaniti! Sam najte ništ malemu Ivanu napraviti! On vam ni ništ kriv! - plakala se mama.

- Čkomi i daj dragocenosti! - zaderal se je jeden od razbojnikov i grdo jo je povlekel za roko.

Moj japa je mam skočil:

- Ti prostak jeden! Da si ju mam pustil!

- Ma naj mi povedati! - hrustil se je pervi razbojnik. Joj, kak si me splašil! A kaj boš mi napravil ak ju nem pustil?!

- Ja bum te... - kak je to rekел, otec je skočil na razbojnika. Nažalost, of je bil jakši pak je tateka hitil v blato.

Vsu tu gužvo i nevoljo prekinul je strašni, brutalni glas šteri se začul z kmice:

- Najte se igrati! Skončajte ž njimi!

PARSEK 68

V jenom blesku munje videl sem lice štero nebom pozabil gda god sem živ. To sem lice senjal vsake noči, a senjam ga i danes.

Lice je bilo vso zrezano, polno tragov grozlivih ran.

Bilo je to lice hudobnega, čistam zastrašojočega človeka. Bilo je to lice grofa Demona.

Moj tatek izkoristil je taj trenutek nepozornosti i zvlekel je kuburo. Ali... jeden od raubarjev je nažalost bil hitrejši i pervi je puknul. Zmislim se sam kak se je japa zrušil, prijevši se za krvavo pužlo. Gde ga je zločinec štel dokončati, mamica je mam skočila pred njegovo kuburo:

- Ne, ne, prosim Vas, ne! - kričala je mamica. Začul se je stahotni glas Grofa Demona, šteri je zkomandiral:

- Streljaj!

Gda sem videl i mamico kak se je brezživotno zrušila, nisem znal kaj bi mislil i kaj bi čutil. Znam sam da sem pobegel kak nori, zabežal se v kmično šumo i bežal, bežal, bežal... Za manoj se čul Grof Demon:

- Bedaki! Šmrkavec bu vam pobegel! Bedaki! Bedaki! Njegov glas se je ztišaval, a ja sem bežal i bežal... Sledče kaj se zmislim bila je špilja. Opal sem pred njo, čistam zmučeni od.bežanja i šoka. Pomislil sem:

- Špilja! Tu bum se skril. Tu me nigdar ne buju našli! Gde sem poluknul nutri, prek mene je zletelo tisoč netopirjev štere sem zbudil. Dosti sem se splašil, ali je strah od razbojnikov bil vekši i odišel sem duble notri.

Ne znam kolko sem dugo bil v špilji. Več sem pozabil na glad i na žejo. Delal sem isto kaj i netopiri. Ništ. Sam sem spal i migal z očmi.

Prešle so vure, prešli so dnevi, a unda je došla luč.

Negdo je posvetel.

Čul sem glas:

- O moj Bog!!

Bil je to naš sluga Alfred."

VII. KAK JE NETOPIR PRIDOBIL VELEČASNOG

- Alfred mi je rekel da su na mojem telu zrasla netopirska krila i da sem ves postal kosmati - nastavil je Netopir pripovedati začuđenomu doktoru Plantiću. - Oči so mi bile črlene i sam sem cvile kakti netopir. Odpelal me je

Priča: Denis Peričić

dime, v grad. Krila so se najempot skrila v moje telo, ali ja sem navek čutil da sem napol netopir. I tak je bilo: krila i dlake so mi spet znale zrasti, pak bi letel po zraku i nenamereno plašil poštene ljude.

Ali primetil jesem jedno: moj netopirski karakter se je prebudit sam onda gda se je nekaj nepošteno delalo. Navek gda bi ze svojimi netopirskimi vuhi začul da se nekakova huncutarija, tatstvo aliti kakšen zločin priprema. Onda bi postal Netopir i ostal bi takov vse dok ne bi onemogučil zlodejanje. Tak je i ve, gde je treba jognjene vurotnike vu njihovemu ničemurnemu i demonskemu planu zaštopjerati.

- Jognjene vurotnike?! - stiha ga je pital Plantić.

- Je, odkril sem jih kak prizivlejo jogenj z kem buju skurili Varaždin i pretvorili ga v peklenko mesto! Zato ja potrebujem vašo pomoč, gospod doktor. Morate mi verjeti! - vuveraval ga je kosmati grof Mišinski.

- Ne znam kaj bi mislil. Tak sam vznemiren... Čini mi se kakti da senjam...

- To za mene ni senja, velečasni, neg je realnost. A realnost bu postal i veliki požar ak mi ne bute veruvali!

- Teško mi je veruvati v nekaj kaj je tak drugačnejše od vsega kaj sem se celo življenje vučil - naglas je razmišlal Plantić. Ali sem v Južni Ameriki videl i bitja i stvari, kakšne drugi ljudi ni v najgršimi senjami videti nemreju.

Zato veruvam da jeso hude sile, ali neznam jeste li i vinjihov del.

Gda je Plantić još govoril, Netopir se je zamislil, kakti da je zopet nekaj začul.

- Me poslušate? - ga je pital velečasni.

- Veruvali vi ali ne veruvali, ni več časa za premišluvanje. Katarina je vu nesigurnosti! - objavil je Netopir.

- Kaj? Katarina? Grofica Patačić?

- Je, a još malo pak bu v nesigurnosti celi grad! Netopir je najempot prišel Plantiću i z leđa ga prijel pod rukami.

- Kaj vam je? Kaj to delate? - vznemiril se je negdanji mišijonar.

- Fest se primite i najte biti strahu! - odločen je bil Netopir.

- Kaj je to?! Najte, prosim vas!

- Vse je v redu!

Kak ga je prijel, tak je Netopir zdigel krila i, skupaj z Plantićem v rukami, odletel skozi odprti oblok.

VIII. KAK SO SE STVARI ZAKOMPLICJERALE I UNDA ODKOMPLICJERALE

V svoji prostrani sobi, grofica Katarina Patačić veselo se je gledala v zercalu i si je popevala.

-Spazila sem v letni noči na bedemima Ljubčeka,
letečega ze zlatni krili i sulicami dečeka...

Za njezinim hrptom stiha so se otprla vrata i v sobu je, neprimečen, vušel Črni poglavar.

Katarina zdigne pogled i spazi ga v zercalu. Zakriči i obrne se.

- Kdo... kdo.. kdo ste vi? Kak ste prišli nuter? Gdo vas je pustil?

- Ja sem vaš spasitel, draga grofica - slatkorečivo je povedal Črni poglavar. - Vaš sem vunzbavitev.

- Kdo vas je pustil? I zakaj ste tak strašno zamaskjerani? I gdi je Francek, moj muž? Gdi je Martin, moj hižepazitel? - Katarina potegne štrika i začuje se zvonček. Gdi je Štefka, moja soberica?

Vstrašena, Katarina je vse jakše cimala štrika.

- Francek!... Martin!... - zvonček je zvonil, ali nigdo se neje javljal. Katarina prestane vleči štrika.

- Kaj ste im napravili, vi hudodelnik?

- Ništ vusodnega - objasni Črni poglavar. - Malo so zaspali. A od vaše kooperacije je odvisno ali se buju kdaj zbudili, ili pak se neju - kak je to rekel, počel joj se je približavati.

- Nedite mi blizu! - zapovedi Katarina.

- Ni problem - gadno se je šalil hudodelnik. - Idem onda posetiti Franceka, Martina i Štefku.

- Ne, najte, prosim vas - premislila se je vgrožena grofica. - Kaj... kaj zapraf hočete od mene? I rečite mi zakaj ste tak oblečeni?!

- No, no, polefko. Niste baš v poziciji kaj bi postavlali pitanja. Ali ja sem denes dobre vole, pa bumo vse lepo rešili. Pervo vas prosim da vupoznate moje prijatele.

Na to je v sobu vstopilo dvanaest črnih ljudi. Čim so prišli, postavili so se v pravilni krog okoli Katarine.

Vsa vun z sebe, Katarina se je zaplakala:

- O Ježuš moj mili! Pa kaj je to? Kaj nameravate z menom?!

Priča: Denis Peričić

- Sam bi vas lepo prosil da nam malo pomoret na našemu zadatku - je rekел Črni poglavar.

- Kaj to znači? - v strahu ga je pitala grofica.

Mesto odgovora, jeden od črnih ljudi počel je posipati črni prah okoli Katarine. Kad je to napravil, vužgal je praha. Stvoril se je nizki jogenj šteri je zarobil žertvo.

- Stanite! Dosti! Kaj je to! Hižo bute mi vužgali! - v paniki ponavljala je Katarina.

- Nejte se bojati. Ak ju i vužgemo, nebu ona jedina gorela - z hudim smeškom rekel je Črni poglavar.

- Kaj hočete z temi povedati?

Na to pitanje Črni se je poglavar sam nemo nasmejal.

- Ježuš dragi! - zgubleno je javkala Katarina. - Pa ni vrag da ste neškni verski fanatiki. Kaj me je morti nekšna lažniva zavidnica krivo otužila da sem copernica, da se nedaj Bog z črnom magijom služim, pak mi vezda lomačo pripremate?!!

- Hahahaha... Ne, dete drago. Stvar je čistam drugačna.

Vidite... Ja sem taj šteri se služim z črno magijo: Verbum igni fact,um est! - Črni je pomahal z rukami i jogenj se je fest pojačal.

- Ne! Stanite! Najte to delati, lepo vas prosim! Vriskala je grofica.

Gda je ona vikala, črni so ljudi začeli popevati svojo grozno pesmo:

- Črnog krala zovemo,
j ogen j v nebo zdi žemo,
v sobi tej se skuplamo
da celi grad zakurimo!

- Ne, prosim vas, prosim vas! O Bog, otec naš ki jesi na nebesu, sveto budi ime twoje, naj nam dojde kralevstvo twoje... - Katarina se je molila.

Najempot, gda se je grofice več vse činilo zgubleno, ačul se je strahoviti prasek i unda se je veliko staklo na obloku rasprlisnulo v tisoče falačecov.

Skozi prozor zrušili su se Netopir i Nikola Plantić.

Plantić je opal na pod, ali se je mam zdignul. Netopir je razširil svoja krila i skezil je zobe:

- Mam da ste se rahbežali inače bum vas vse v pekel odnesel!

Med črnimi ljudi nastala je strava. Zgroznuti, počeli so bežati glavom bez obzirka. V begu, plakali so se v strahoti:

- Hudega sme zvali, Hudi nam je i došel! Tak nam i treba!

PARSEK 68

- Bedaki! - štel ih je zaštopati njihov poglavar. Vrnite se! To ni Hudil! To je oni Netopir o kojemu stare babe pripovedaju!

- Vsejeno kaj je, nima nas rad - otpovernul mu je jeden črni človek.

- Je, nigdo nas nima rad - ni Bog ni vrag! - je rekel drugi, prejdi neg je pobegnul kak zajec.

- Beži, spašavaj se kak moreš! - je vriskal tretji.

Mam kak so se črni ljudi, osim Črnega poglavara, razbežali, Nikola Plantić zdigel je raspolo i krenul prema jognju:

- Bog moj, posluhni nas grešnike, znišči peklenske reči ki so ovdi povedane i pobedi sile zle.

Jogenj je počel slabiti, pak je Netopir pošel prema Katarini, ali je jogenj još bil prejaki.

- Kaj je, Netopirček, se bojiš jognja! Hahaha! - se je smejal Črni poglavar.

Unda se je Plantić fletno obernul prema Črnom poglavaru i zapovedil:

- Čkomil! Bog je pastjer moj i gda išel budem po Dolini sence ja se nebum bojal jer on bude z menom!

I, za istinu, Črni poglavar zbilam je začkomel i zakoraknul vnatrag.

Plantić se je potlam obernul k jognju i rekel:

- Zdravo Marija, milostna devica, moli za nas grešnike vezda i vu času smerti naše i blagoslovjeni je plod vutrobe

tvoje Jezuš...

Kak je spomenul Jezušovo ime, tak se je jogenj smanjil. Ali, to je zkoristil Črni poglavar, šteri je skočil prek oslabljenega jognja, primil Katarino i stisnul je k sebi, ter joj pod vrata del noža.

- Stojte, ti popa ničemurni i ti leteči gad! Ova punca ide z menom. Ak bute dobri, odišla bude živa.

- Stani ti, človek črni! - vsprotivil mu se Netopir. Nemoj karv prolevati za ništ! Znam kaj nameravaš z grofico! Znam da jo nebuš ostavil živo ni ak te pustimo, jer je hočeš kakti žrtev vubiti. Ali tvoja magija nima vuspeha, i z tem vubojsvom nebuš ništ postigel.

- Misliš da je tak? Misliš da magija ni vuspela? Morti ipak bu! - Črni poglavar je približil noža Katarininoj koži.

- Bog je moj pastjer ki za mojo brezmertno dušo se staral! Bog je moj pastjer, Bog je moj pastjer! - odločno je egzorcjer Nikolai Plantić.

Črni poglavar se je zgrčil, ves v bolečinah:

Priča: Denis Peričić

- Začepi, pop, inače ženska ide v senco!

Nato se je, skup z Katarinom, odmeknul vnatrag prama vratima.

Gda je več skoro zisel vun, za njegovim se je hrbtom nenadoma pojavit Petrica Kerempuh, šteri ga je z velikom macolom kresnul po glavurdi.

Črni poglavar se je zrušil, a Katarina se je oslobođila.

- Petrica Kerempuh! - veselo je rekel Netopir.

- Kdo je pak taj? - pital je Plantić.

- To je moj prijatelj! Petrica, kak si nas pronašel? Kak si znal da smo tu?

- Kaj još pitaš! - povedal je Kerempuh. - Pak te je sto ljudi vidlo kak letiš prek grad i v rukami neseš velikega črnega pajceka!

- Prosim lepo? - pomalem uvređeno je pital Plantić.

- A gdi je pajcek? - spitaval je Petrica. Netopir je jedva zdržal a da se neje nasmejal:

- Pusti ve pajceka. Imam tu vekšo svinjo! - rekел je i pokazal na Črnega poglavara.

Med tem razgovorom, Črni poglavar je več malo došel k sebi.

- Da vidim gdo je to! - odločno je povedal Kerempuh i skinul je Črnemu poglavaru njegovo črno kapuco. Na veliko zapanjenost vših nazočnih, odkrilo se je zastrašojoče, vnakaženo lice - Grofa Demona!

- Kreten! - je procedil zločinec. I makar je bil ozleđeni i v glavi zmešani, Črni poglavar je porinul Petrico od sebe.

- Demon! Grof Demon! - v šoku je zakričal Netopir.

- Nemogoče! - povikal je Plantić.

- Kaj? To je Grof Demon?! - šokjerani je bil i Kerempuh.

- Je, to je taj ki je vubil moje roditele i tak kako spremenil celo moje življenje! - z besom je objasnil Netopir.

Grof Demon ni skužil odkod ga Netopir pozna:

- Roditele? Kak onda da nisem i tebe vubil!? Šteta. Ne zmislim te se, gmaz leteči...

- Zakaj ti celo življenje delaš hude stvari? I gdo si ti zapraf? - strogo ga je pital Plantić.

- Zakaj, zakaj... Budale! A ne pitate svece zakaj jesu dobri? - Črni poglavar se je nasmejal.

- Od danes više nebo delal zločinstva. Ve bum ja z njim rešil vse račune!

Kak je to rekel, Netopir je krenul prema hudodelcu.

PARSEK 68

- Račune! Ti buš jih rešil z menom! Hahaha! Pa gdo si ti! Nimam več cajta, ali jedno si zapomni, Netopir: ja sem tvoja najgorša nočna mora, i to je realnost! Još bumo se vidli. Vrnul bum se!

I prejdi neg je Netopir ščapil Črnega poglavara, of je zdigel svojega črnega plašča i pokril se je ž njimi prek glave. Netopir prime plašča, ali mu je roki ostala sam prazna krpa, štera se polefko zpusti na pod.

Na nepojamni način -Demon je zginul!

- Kaj... kaj je to bilo?!... Kam je pobegel? - čudil se je Netopir.

- Nimočno! - bledi je bil i Plantić. Ipak, posle par sekundi, došel je do vkiplenega Netopira i prijateljski ga je prijel za rame:

- Polno je stvari na ovomu svetu o šterima nam se niti ne senja, dragi moj Netopir. Ali najte biti žalostni. Spasili jesmo grofico, a Varaždina niso vuspeli skuriti.

IX. KAK JE OPET VSE BILO LEPO

Par dana posle, Katarina je več bila zopet vesela. Sedela je na svojem obloku i popevala si je:

*Od ljubavi gda te strefi pobeći nemreš nazaj,
jedna je ljubavna sila, jeden je Božji raj,
gartleca obadva naša jeden horvatski su kraj.*

Špancerajoč se po gradu, prišel joj je grof Ivan Mišinski.

- Dober den, grofica! - jo je pozdravil.

Ali grofica ga neje čula, neg je i dale popevala, kak da senja.

- Grofica, dober vam den! - jakše je rekел.

- Oh, to ste vi, grof Ivan. Pa kam ste se namerili?

- Štel sem biti tak slobodni pa vas pitati ali biste se z manom prošpancerjali.

- O, fala vam lepa, ljubi grof, ali ja sem vu veliki preokupaciji. Čakam na jeno fest posebno osobu! - mu je rekla, vsa zažarena v licu.

- Fest posebno? Pa koga, ak se sme znati?

- Je, to vam nemrem reči. Zapraf, morem: čakam na jenega - črnega ajngela!

Priča: Denis Peričić

- Ak je tak, onda sem i ja srečen!"- zaključil je grof Mišinski, v sebi se smejoči.

Z Katarinine palače začul se je glas njezinega muža Franca Patačića.

- Katarina!... A je vse v redu?

- Vse je v redu, Francek! Naj se skrbiti! - odpovernula je veselo.

Of put se je grof Mišinski glasno nasmejal. Dok se je vdajaval, čul je kak skup z mlado grofico popevajo ptiček.

Denis Peričić

NEKAJ O HIŠTORIJSKIM OSEBAM ŠTERE SE JAVLJAJO V PRIPOVEDI

KATARINA PATAČIĆ - znana horvatska kajkavska pesnikinja štera je 1781. napisala zbirko "Pesme horvatske" z polno ljubavnih pesmi v postpetrarkistički i rokoko-manijeri.

FRANJO PATAČIĆ - muž Katarine Patačić, morti i koautor njezinih "Pesmi horvatskih"

NIKOLA PLANTIĆ - jeden od najznanejših mišjonarov v Južni Ameriki, horvatski ježovit šteri je od 1748. predaval v Cordobi, bil rektor v Buenos Airesu i superior v Montevideu. Postal je poznati kakti "indijanski kral Nikola I. od Paragvaja", jerbo so ga masoni krivo optužili da je zdignul buno Guarani Indijancov. Plantica so zarobili Portugalci, a oslobođila ga je Marija Terezija. V Zagreb se je povrnul 1768., a od 1771. pa do svoje smerti 1777. je bil rektor Varaždinskog kolegijuma.

jogenj - vatra, oganj
hudo - zlo, gadno, oštro
Hudi - Zli, Vrag
hecljivi - šaljivi, smiješni
malanje - bojenje, krečenje
stena - zid
divjoki - divljaci, urođenici
žarki pojas - tropski pojas
prešuštni - izdajnički, licemjerni, krivokletnički
kerščeniki - krščani
oblok - prozor
čalarna - crna, đavolja
grabancijaš - šaljivac, obješnjak, opsjenar
trinajsta škola - škola za čarobnjake, magove
mirakel - čudo
zmedeti - zbuniti
pajn - panj
vniščiti - uništiti
nepotpliv - nestrpljiv
vkaniti - učiniti nešto nažao, unesrećiti
Vugerska - Ugarska, Mađarska
raubar - razbojnički
mam - odmah
hrustiti se - busati se, praviti se važan, prijetiti se
vunzbavitelj - izbavitelj
štrik - uže, konop
vusodno - kobno, usudbeno
Verbum caro igni est - latinski: Riječ postade plamen
fest - j ako
falačec - komadić
vsejeno - svejedno
nenadoma - nenadano
macola - čekić, bat
zginul - nestao, iščeznuo, ispario

Priča: Zoran Vlahović

Ništa nije važnije od dužnosti.
Ian Graham Dorsai.

Hvala Stan Sakau za inspiraciju.

VEĆE OD ČASTI

Ovoga trenutka moju porodicu ubijaju, moje priležnice i djecu, braću, sestre, nećake, strine, njihove Parove i Potomke po tisućama brodskih i staničnih prolaza i desetinama svjetova Biča, a njihove se oči zapanjeno šire dok oštice dojučerašnjih drugova uranjaju u njihova tijela...

...Kao što su se zapanjeno raširile oči moga dobrog Gospodara, Lorda Sarukija kada sam ga posjekao trenutak prije no što je dosegao tablu nezavisnih komandi u istom udarcu i oblaku krvи što mi je s lica ispirao zadnje tragove časti skidajući i njegove tjelohranitelje, čak i nenaoružane opasnije od mnogih naoružanih ljudi. Ne i od mene.

Meni je samo Rinai bila ravna, a ona je do sada već mrtva kupujući, možda, opstanak bar nekima od našeg roda svojom žrtvom...

... kao što su se zapanjeno širile oči slugu i podaničkih goina i para ratničkih sikara na mostu Zvjezdanog Zamka dok su nepregledne Nurkijeve flote nadirale kroz prolaz otvoren za lažnog santijskog trgovca dok su virusi nizovima nasumičnih grešaka pretvarali Argusov moćni tutanj u impotentno brundanje pod zadovoljnim, vrelim osmjehom Barunice Mirus, jednakom onom iz noći kada je došla u moju sobu i moj krevet obučena samo u tari službe, raspletene kose i osmjeha, noseći uključeni *istinozborac* u rukama, kunući se kako želi samo mir između nas, odanih Gospodaru...

...Kao što se osmjejhivala puteno i sensualno, držeći nož pod mojim grlom dovoljno jako da niz oštricu klizne kap krvi, zahtjevajući da se pred istim *istinozborcem* zakunem na vjernost nasilnom i pohlepnom Nadlordu Nurkiju i na izdaju moga Gospodara.

Znao sam te noći da bih umro uzalud pokušam li lagati...

...Da će Baronica naći nekog drugog...

... da je Saruki već mrtav što god ja uradio, mrtav u svemu osim činu, kao što sam potvrdio ujutro nepronašavši ni na jednoj od stražarskih traka traga njezinoj posjeti. Bili su već duboko, preduboko infiltrirani u samo srce Zamka.

Čast je iznad svih stvari.

Čast je iznad svega.

Čovjek bez časti nije ništa.

Čovjek bez časti nema ništa.

Tako su me od najranije mladosti učili, Tanatri, putu časti, ranije čak i od mača. Kao što od prvoga dana uče svu djecu Klan...

...Neka djeca, nažalost odrastaju.

- Vidjet ćeš da postoje i stvari veće od časti.- rugala se mome ukrućenom licu, mačkasto namještajući svoje toplo tijelo uz moje krevetu u kome me je vrbovala i odala mi tajnu
sheere, droge pod kojom možeš lagati svim ispitivačkim sondama, pa i *istinozborcu*.
Kao što je ona lagala više od decenije...trebao sam znati.

Mirusovi su Nurkijevi vazali. Krv nije voda.

Kad pomislim kako sam sažaljevao i poštivao tu ženu krupnih kostiju i uvijek brutalno zategnute kose s mrežom krutih bora duboko urezanih oko njenih zelenih, prerano ostarjelih očiju i crtama gorčine trajno utisnutim oko čvrsto stegnutih usana što je usprkos drevnoj izdaji svoga pretka došla kleknuti pred Saruki Oleha, Poglavaru Saruki-Klana i moga Gospodara Zvjezdanog Zamka, zaklinjući se na vjernost, u zakletvi koju niti jednom nije pogazila...ne u javnosti.

Uvijek hladna i profesionalna... S obzirom na porodičnu prošlost ništa si manje nije mogla ni dopustiti. Mada je prošla kontrolu Istine, u svakome satu svakoga dana više je pari očiju pratile svaki njen pokret i čin, jer krv nije voda. A svake su godine bore i gorčina bili malo dublji.

Trudio sam se tretirati je pošteno, bez predrasuda. Sada znam što sam time zavrijedio i dobio.

Tajno vjenčanje na kome sam uzeo njeno ime za svoje i priznao porodicu Mirus za svoju, primajući Nurkijevom rukom potpisu potvrdu Protektorata nad Zamkom za mene i moje buduće potomke, kada jednom bude osvojen. Primio sam ju crveneći od srama.

Nije bilo izbora,kao što ga u doista važnim stvarima i nema.

- Ako nisi s nama...- šapnula mi je na moje oklijevanje moja upravo stečena supruga.

Ne, nije bilo izbora.Kao ni sada, kad je od prežderavanja podbuhli Nadlord Nurki nakon decenija žudnje prvi put stupio nogom u sandali ukrašenoj biserima i oklopnu sa žutim i zelenim strelastim prugama svog Klan-a na rezervnim baterijama osvjetljenu palubu turističkog doka Zvjezdanog Zamka, okružen odredima tjerohranitelja, ogledavajući se s prezironom i ohološću na mjesto koje sam tako dugo zvao Domom.

Kleknuo sam pred njega sa skinutom kacigom, izlažući ogoljeni vrat njegovoj zakrivljenoj oštirci, u crnom tariju Savjetnika ukrašenom grbom Saruki-Klana, još zamrljanom krvlju i utrobom svoga Gospodara,

- Što je o v o !? - zacičao je svinjskim glasicom kad me je ugledao, mada mi je pogled bio pokorno oboren pod njegovom isukanom oštricom. *Istinozborci* i *njuškala* kružili su oko njega žmirkajući pozicionim LEDovima... Svima zelenima u polutami umrtvljenih dokova.

Naravno, jer i ja sam bio pun sheere.

Pružajući potvrdu na verifikaciju njegovoj volji, nazvah ga Gospodarom. Poigravao se tren oštricom dvoumeći se da li da mi odrubi glavu kada se netko spustio pored mene i položio ruku, jakih kostiju, a ipak njezinu, preko moje ispružene podupirući neizrečeni zahtjev.

- To je moj Par, Gospodaru.- reče Barunica Mirus izlažući svoj pokorno pognut vrat pored moga. Gotovo se trgnuh od iznenađenja i osjećaja neočekivane krvnje kada sam shvatio da me ta žena doista voli. Nurkijeve izdaje i prevrtljivosti bili su poznati cijelom Biču, na svakoj od trideset i šest zvijezda *lanca* na kraju galaktičkog traka

Nisu uzalud govorili da je izdati za Nurkija jednako opasno kao i biti izdan Nurkiju. Nadlord je prezirao izdajice što ga nije sprečavalo da ih masovno i beskrupulozno koristi.

Ali Lord Mirus, Baruničin brat stajao je prvi među njegovim tjerohraniteljima-vazalima.Oštrica se pljoštimice spustila na moje rame, potvrdjujući me i ponižavajući me u istom činu.

Gušeći se u rječima ponovio sam zakletvu vjernosti i uspravio se, još uvijek s rukom ispod njezine, srećući njene oči u nasmijanom licu njenog brata kome nije promakao smisao njenog čina.

- Lorde! - pozdravio me pružajući mi obije ruke kao sebi ravnom.

- Lorde. - prihvativ ih, krut od radosti u njegovim očima. Mirus jest bio sretan. Kako i ne bi bio ostvarujući stoljetni san svoga roda...

Samo je Zvjezdani Zamak što ga je započeo *tadašnji* Gospodar Saruki, djed Poglavaru čija je sasušena krv sada bojala moj tari, sa svojim tvrdoradijacijskim projektorima, Argošima usmjerenim u točke doskoka zadržavao Nurkiju-nekontroliranu ekspanziju zabranjujući prolaz bojnim brodovima pod prijetnjom smrću.

U ono doba kada je izgradnja tek započetog Zamka teraformiranjem unutrašnjosti dvanaestkilometarskog asteroida i dogradnja pogonskih krila-peraja, ulaznih portova i osmatračke elektronike strahovito osiromašila Klan i izazvala napuštanje od strane trojice jačih vazala. Tada nezavisni Lord Mirus vidio je svoju šansu da pokori Sar, matični svijet Sarukija i doskočio polarno uz Oxel... Teško, ali u to vrijeme ne i nemoguće, kidišući na bijelo-zeleni svijet što se i sada bezazleno vrtio ispod nas.

Već je tada Zamak dotegljen u sarsinhronu orbitu pokazao svoju stratešku vrijednost, jer su gioni-radnici što su iskapali i prerađivali asteroid zajedno s tek šačicom sikara-stražara bili suviše dobro ukopani da ih svemirske Mirusove snage nadvladaju, a koristeći svoje relativno jeftine rudarske *krtice* kao kamikaze, uspjeli oštetiti ili uništiti četiri vrlo skupe Mirusove korvete i dva dreadnoughta, vežući uz Zamak većinu invazijskih snaga, dajući borcima i shuttleovima iz prvim udarom teško oštećenih stanica da uzlete i uključe se u borbu.

Cvijet Sikara, ratničke kaste Klan-a izginuo je u tri krvava dana *rata za nezavisnost*, zajedno sa starim Gospodarom Sarukijem koji je odbio ostati u podzemnom bunkeru dok se njegov Klan bori za opstanak...

...Ali pobijedili su.

Otač mi je pričao o nebu punom plamena, krhotina, olupina i krikova davno izginulih ili još neumrlih, ratnika obiju strana, dok se posljednja Mirusova korveta, šepajući i krvareći brzoisparavajućom atmosferom u pratrni dva preostala razarača i šačice lovaca, preživjelih nesuđenih osvajača povlačila prema skok-koridoru.

PARSEK 68

Dva mjeseca kasnije Mirusov je Klan oslabljen gubicima kod Oxela prisilno potpao pod vazalstvo Klana Saisin koga je generaciju kasnije izdao, pomažući Nurki-Lorda u preuzimanju, da bi po istrebljenju Saisina za nagradu dobili protektorat nad trećinom njihovih posjeda.

Nikada nisu zaboravili svoju mržnju prema Saruki-Klanu mada su, kao i svatko od nas, uostalom, sami bili kovači svoje sudbine...

...A sada su napokon Mirusovi, jer njihovo je ime sada bilo i moje vladali Zvjezdanim Zamkom i posljedično Sarom. I preko njih su Nurkijevi (Nurkijevi kojima nikada i ništa nije bilo dosta, Nurkijevi o kojima je polovica Biča govorila kako bi uz svoju ambiciju i dovoljno vremena progutali i svemir sam) konačno došli do jednog od tri skok-koridora do prekokračnih kolonija.

Nurkijevi koji su decenijama i generacijama zavjerama, izdajstvom, podmetačinama i ubojstvima šireći se od minornog Klana gomija (najamnijih špijuna i ubojica nevezanih Kodom i zakonima Tanatre) postali gospodari gotovo polovice Biča, vlasnici brojnih, prijevarama, iznuđivanjem, pa i otvorenim piratstvom, stečenih prekokračnih kolonija i najveće flote u Biču...

...Flote pred kojom je, s padom Zamka, drugi galaktički krak ležao na milost i nemilost držećući od straha na vijesti rijetkih izbjeglica.

Ostali su odani do zadnjeg daha ležali u vlastitoj krv po dokovima i palubama Zamka. Dok smo kao sjena Nadlorda Nurkija koračali između njihovih tijela, osjetio sam kako se prsti Sandre Mirus, novouspostavljene Gospe od Zamka, stežu toplo oko mojih.

- Tako mi je draga da si odabrao mozgom, a ne srcem, ljubavl! - dodala je tiho paleći me pogledom koji bi u meni izazvao novi val krivnje da u taj tren nismo prošli pored sasječenog i obeščaćenog tijela Rinai, zatučene rukama pasa što sam ih sam poslao njenim tragom.

Mrtvi, svi su bili mrtvi. Saruki-Klan bio je mrtav na Saru.

"Shirocco" je sada bio Saruki-Klan, "Shirocco" sa svojom posadom od probranih goina, basara i sikara...

"Shirocco" sa svojim ogromnim dokovima punim robe za trampu u kolonijama i s pristupnim kodovima za bogatstva i tajne Klana, u Zamku izbrisanim istim temeljitim virusom koji je onesposobio automatiku Argosa i operativnost Zamka nepovratno proždirući i brišući obrambene kodove i banke podataka.

Nurki nikad nije bio strpljiv... Njegova invazijska flota je i sada nadirala kroz koridor između pumpnih stanica takovom gustoćom i učestalošću da su novi sudari izbijali svaki par minuta.

Znao sam u svojoj sheerom impregniranoj odanosti da će biti tako, da u žurbi da pokrene dugi iščekivani pohod na Krak neće čekati uspostavljanje sistema Zamka.

Zato sam i posjekao svog jedinog pravog Gospodara. Ne zato da ne bi živ pao u Nurkijeve ruke kao što je Mirusova i sada, mislim, sumnjala oprštajući mi tu sentimentalnost, već da ne oda postojanje nezavisne komandne mreže za čije su postojanje, kao i za Modul, znali samo Poglavar, Savjetnici i osobna Gospodareva straža.

Priča: Zoran Vlahović

Stupajući na most, stupio sam u nedavnu prošlost, prije cijelog života... prije samo par sati.

Kružio sam pogledom duž galerije komandnog mosta Zvjezdanog Zamka i gdje god bi moj pogled pao službenici i podanici iz kaste goina ispravljali bi leđa radeći malo brže ili se bar uvjerljivo pretvarajući... Kao što se i očekuje pod budnim pogledom jednog od tri Savjetnika klanskog Poglvara Sarukija, Gospodara života i smrti svih podanika u ovom dijelu Biča...ne da je Gospodar Saruki, poput nekih drugih, ikada zloupotrijebio to pravo.

Bio je prosvjetljen i mudar Gospodar čije je poštenje, ako i pomalo kruto pod zakonima Tanatre, pobudjivalo poštovanje čak i u protivnika, da ne pominjemo lojalnost njegova Klana.

Poravnao sam paseve svilenog crnog tarija, plašta bez rukava s vezenim grbom Klana na leđima i prsimi i pridržavajući držak zakriviljenog mača sikara, simbol mog statusa samim time što sam imao pravo biti naoružan i u Unutarnjem Dvoru, da korice ne bi nigdje zapele, iz okreta kleknuo pred Saruki Olehom, svojim posjednikom i Gospodarom čiji sam dolazak naslutio u odrazu s debelog zaštitnog ferostakla iza koga su zvijezde lebdjele u hladnoći i tišini vakuma, sjaja prigušena odsjajima Sara i Korone.

-Gospodaru.

- Vjerni moj Kori, - njegov dlan, mek i čvrst u isto vrijeme bio je topao na mom izloženom vratu.

- Ne moraš se klanjati preda mnom, prijatelju i Savjetniče.

U sjeni iza njega pomicale su se tihim ritmom disanja dvije malo živje sjene, koncentrirani rodaci - tjelohranitelji, nenaoružani, mada to za napadača ne bi predstavljalo razliku.

Uspravio sam se uvježbanim glatkim pokretom pod zelenim sjajem gigantskog Orixa koji je ovaj sustav činio skok-stanicom, sa svojom masom dovoljno velikom da uvuče dolazeće brodove iz drugoga Kraka, donoseći bogatstvo nadglednicima koridora.

Ovaj je preko tri generacije bio u rukama Saruki-Klana. Sarukijevi nikada nisu težili širenju teritorija i agresivnosti, a dadžbine nešto niže od onih u preostala dva koridora dovodele su postojani protok brodova, deviznih valuta i dobara za ugodan život Sara te odavno završenog Zamka, vazala i podanika.

Jedan svijet i jedan suistav bili su im dovoljni, a ni Oleh nije mijenjao načine svojih predaka.

Tople smede oči okružene blagom mrežom bora ispod urednih sijedih obrva i kose kopčom od kosti morskog sisavca sa nezamislivo dalekog svijeta zakopčane na ramenu tarija i blagi osmijeh ispod blago raščupanih brkova potvrđivali su da nije samo rekao prijatelju. Gospodar Saruki je to i mislio.

Još dok sam sa svojom sestrom Rinai služio kao njegov tjelohranitelj, poput našeg oca i njegovog oca prije nas, Gospodar se prema nama ponašao kao prema Porodici, a ne kao prema sikarima. Pripadnost pravom rodu, odanost i vještina doveli su me do Savjetništva.

- Sve je mirno, Poglavaru. Dva santijska teretnjaka su njavila dolazak sa Sibirije...naredio sam da dolazak razdvoje pola sata.

Klimnuo je na izgled letimice prelazeći pogledom duž mosta. Znao sam da te duboke i bistre oči ništa ne propuštaju u svom *lutanju*. Odao je svoju napetost nesvesnjim poravnavanjem kožnog pojasa i mača sikara koji nije bio ukras niti arhaična afekcija, oko svoga struka. Samo bi idiot ili samoubojica koristio vatreno ili energetsko oružje na svemirskom brodu ili stanici... čak i velikoj poput Zvezdanog Zamka. Ali čovjek bi ga morao jako dobro poznavati da otkrije napetost u njegovom pokretu.

- Premirno. Naši gomi javili su da Lord Mirus opet nešto spremja. Zadnji izvještaj pominjaо je gomilanje snaga u pripravnosti.

Ledeni trnci su mi kliznuli duž ukrućene kičme.

- Mirus? Vazal Nadlorda Nurkija?

Naravno, znao sam to jednako dobro kao i Poglavar.

Slijedio sam neznatno više ali i dosta krupnije tijelo Gospodara u nebeski plavom tariju sa crvenozelenim znakom Klanu niz spiralno stepenište, crn kao i njegovi osobni stražari rašireni u klin iza nas.

Trenutni zapovjednik mosta, Barunica Mirus, nečaka nekadašnjeg izdajnika, pognula je glavu pokazujući da je svjesna našeg dolaska ni na tren ne skrećući pogled sa nizova ekrana ispred sebe.

Profesionalno, bez greške, kakva je bila otkako je prije cijele decenije došla kleknuti pred Gospodara moleći milost i utočište, zaklinjući se na vjernost. Kruta, gorka i nepogrešiva...

-Čovjek bi očekivao da su do sada naučili,- nastavio je, dodirom po ramenu potvrđujući Barunicu Poglavar istu temu, aludirajući na njenog zlosretnog pretka. Ni jedan se mišić nije pomakao na njenom ukočenom licu.

Ni Saisin-Klan u periodu svoje najjače moći, a ni Klanovi Kerika ni Sora nikada nisu pokušali napasti Sar niti Zamak...Pogotovo jer je i Sar naučio.

Razbacavši smeće iz rata te rasipanjem prstenova Simerta, četvrte plinovite planete po unutarnjem prostoru, otac današnjeg Poglavara onemogućio je prilaz Orixu osim kroz pumpnim stanicama omeđene koridore.

Brod koji bi sada pokušao doskočiti polarno, anihilirao bi se u sudaru sa stotinama mikroskopskih čestica rasipanih po vakuumu.

One nisu previše smetale pri sistemskim brzinama ali su za frakcijalno-c ubrzane brodove predstavljale neprobojan zid... A Orix je dobio jednu od najljepših korona u poznatom svemiru.

Čak sam i tada na nekom dubokom nivou suošjećao sa Barunicom, znajući kako je to kada nikome ne možeš vjerovati.

Poglavar se zaustavio pred Sferom, holografskom kuglom sa prikazima dovoljno karikiranim da brodovi i pumpne stanice koje su održavale vakuum doskočnih koridora budu vidljive.

Priča: Zoran Vlahović

Sfera je bila na srednjoj rezoluciji prikazujući Zamak kao blistavu nazubljenu figuricu veličine oraha u centru, pastelu jabuku Sara što se na pedalj udaljenosti ispod njega rotirala isprepletena fluorescentnim linijama orbitalnih vektora i gradijentima gravitacije i smjera brzine kretanja.

Na samoj ivici četverometarske kugle nalazila se zelena košarkaška lopta Orix, a njoj nasuprot mračna biljarska kugla Simerta. Vreli, plimnim silama rastrzani Arh sa svoja tri satelita bio je šaka šljunka boje cijana u samoj koroni zvijezda dok se od Jaspera na suprotnoj strani video samo fluorescentni trag ekscentrične orbite.

- Tako mirno... Previše mirno,- uzdahnuo je Gospodar Saruki promatrajući nizove bisera obrambenih osmatračkih satelita, prividno nepomične sistemske teretnjake i zlatnu iglu "Sirocco"-a što se bližila skok-koridoru noseći spremnike pune robe, kao i većinu Sarukijevih kadeta u svoj godišnji pohod po drugom Kraku, sve do ledenog Sirija, najdalje nam vazalske kolonije pod upravom jedinog preživjelog Poglavarovog brata...

U Saruki-Klanu za razliku od ostalih, paranoidno bratobojstvo nije bila uobičajena tradicija. Ostalu braču i sestre, kao i prvu suprugu od roda Kerika i njihovu zajedničku djecu Saruki Oleh je izgubio u mučkim napadima Nurkijevih gomija i vazala tokom zadnjih decenija... Izginuli su, svi do zadnjeg daha odani Klanu.

Zlatna igla dotakla je plavu cijev koridora okruženog nizovima zelenih točaka pumpnih satelita i počela ubrzavati.

Nečujni pokreti izvan debelih stakala osmatračnice mosta označili su sklapanje osmatračke opreme sa te strane da irealne turbulencije i statičke smetnje oslobođene skokom ne onesposobe opremu...

Kod brodova "Sirocco"-ve veličine i energetskog potencijala senzori bi čak mogli biti i trajno sprženi, zbog čega je svaki brod pod prijetnjom sterilizacije morao najaviti svoj dolazak niskoenergetskim sondama. Kao Santjci.

Argosovi snopovi tvrde radijacije spalili bi brodsku elektroniku, pretvarajući pogodjeni brod u komad mrtvog i radioaktivnog materijala u kome posada napola skuhanog mesa, otpadajuće kose, krvareći preko kože i svih tjelesnih otvora umire brzom i strašnom smrću.

Svetla pumpnih satelita u Sferi su pocrvenjela kada su osjetljivi uređaji osjetili prve poremećaje stvarnosti. Istovremeno su povrenjela i sva svjetla na mostu, u iščekivanju.

U hologramu, "Sirocco" je na tren nestao u nizu iskara da se tren kasnije pojavi, sada već frakcijalno-c ubrzan. Sada se čak i uz astronomsko uvećanje Sfere, očito kretao stvarajući ispred sebe turbulentne vrtloge nerealnih čestica što su iz staze curile u stvarnost dok je "Sirocco" uzimao moment iz drugog prostora.

Koliko god ga puta video, skok za mene nikada nije izgubio onaj isti čar koji sam osjetio gledajući ga po prvi puta sa ovog istog mjesta u petoj godini svoga života.

Tada sam odlučio postati svemirski putnik i otici lično do svih nevjerojatnih i dalekih svjetova koje su trgovci i egzotični turisti što su se iz tuđine dolazili diviti Orixovoj koroni i Zamku opisivali.

Ali tradicija i genetika su već tada ucrtali moj put. Bio sam sikar koji je dotakao mač, ratnička kasta vezana Tanatrom ne putuje iz zabave poput goinskih trgovaca i obrtnika ili basara, mehaničara i naučnika...Tek isluženi ostarjeli sikar kome su godine ublažile čud moze poći u Veliku Tamu kao tjelohranitelj, jer refleksi generacijama obučavanih i odgajanih sikara sviše su opasni u sukobima i svađama civila, sviše vrijedni da se troše na cjenjanje i razgledanje. Ja nikada neću vidjeti daleke svjetove ispod stranih sunaca i nikada neću hodati ispod otvorenog neba.

Umjesto pilotske konzole dobio sam zakriviljeni mač, a sudbina, vještina i strogo poštivanje Tanatre učinili su od mene to što jesam, tu gdje jesam...

Uz novi treptaj ne-vrtloga "Sirocco" je nestao, a ubrzo za njim i vrtlog u ovom svemiru nestabilnih, kratkovječkih ne-čestica. Svjetla su se vratila na svoju zelenkastu normalu i sateliti na zeleno, trepući ritmički u spremnosti.

- Pet minuta do dolaska Santijca - najavila je Mirusova svojim bezosjećajnim ravnim glasom skrećući samo vrele zelene oči prema nama.

Senzori su i dalje ostajali sklopjeni dok je Sfera davala predpostavljenio-ažuriranu pravovremenu projekciju prema podacima sa satelita dovoljno udaljenih da osmatranjem ne oštete svoju opremu. Sjaj "Sirocco"-vog odlaska doći će do nas tek za pet minuta.

Okrenuo sam se izmenjujući jedan procjenjujući pogled sa Barunicom, praveći se da kroz nasuprotnе osmatračnice promatrati rashladna rebra trokilometarskog atomskog stupa i zvono zaštitnog reflektora iza kojega se postavljen na kraju stupa, nalazio asteroid-crplište reaktivne mase za Zamak i atomski generatori kako u slučaju njihovog otapanja Zamak ne bi bio oštećen.

Poglavar je nesvesnjim pokretom pridržavajući korice da ne zapnu za neki od brojnih pultova, dostojanstveno produžio do komunikacijske konzole, izmenjujući ljubaznosti sa ustreptalim mladićima i djevojkama što su tek preuzeли dužnosti od iskusne stare posade koja je otišla sa "Sirocco"-m. U njihovim je očima gorjelo obožavanje i ponos što sam Poglavar Klanu razgovara sa njima... Takvi detalji bili su ono što je izdvajalo Saruki Oleha i njegove pretke od ostalih Lordova bez obzira na dvije neupadljive crne sjene. Nije bilo u Klanu sikara ili goina koji mu ne bi bio vjeran preko dužnosti Tanatre.

- Dolazak! objavio je uzbudeni glas mладog osmatrača tren prije no što se ažurirani vrtlog ne-čestica pojavi između u Sferi pocrvenjelih točaka satelita sjeverno-galaktičkog koridora.

Samonavodeći plazma-topovi pumpnih satelita na okret prekidača uništili bi svaki dolazeći ili odlazeći brod...isključenje pumpi učinilo bi isto presjecajući skok-koridore i prolaz za drugi Krak širenjem oblaka čestica rasipanih po sistemu...sve što bi bilo u sistemu u njemu bi i ostalo, osuđeno na sistemske brzine u cijelom volumenu Orixovog utjecaja.

Osjetio sam kako me pogled Mirusove probada kroz leđa, odbijajući da se okreneh. Kod vrata mosnog lifta došlo je do komešanja. Okrećući se spazio sam starog Zuru i Merana, preostala dva Savjetnika kako napeti prelaze most da kleknu pred Gospodara Sarukija.

Protrnuo sam dotičući mač, oštro skrećući pogled na Gospodarevo toplo lice.

Priča: Zoran Vlahović

Ovo je bilo nepropisno! Kršenje svih pravila sigurnosti. Nikada Poglavar i svи Savjetnici ne smiju biti u istom djelu Zvjezdanog Zamka! Jedan prokleti nesretni slučaj mogao bi obezglaviti Klan izbrisavši cijelo vodstvo u jednom trenutku!

Naravno, bilo je još ljudi, poput Kov Nerana što je nedavno svom crnokosom i svjetloputom sinu prepustio Savjetništvo ili Rinai u Unutarnjem Dvoru, najzaštićenijem jezgru Zamka gdje je čuvala mlađoga nasljednika Gospodara Kinvia, dovoljno kompetentnih da preuzmu komandu do njegove punoljetnosti, ali gubitak bi bio porazan po moral Klanu.

Sjaj "Sirocco"-vog odlaska zablijesnuo je osmatračice kada je u Sferi iz vrtloga iskočio frakcionalno-c ubrzani brod kojega su dalekodometni pasivni senzori procjenili kao turistički linijaš do pedeset tisuća tona klase Mishu ili Porin.

Ne čekajući opomenu (pametno jer su baš zbog vremenskog kašnjenja pumpne stanice bile programirane da "obore" sve što u pet minuta ne uspori) linijaš je ponovo nestao da se pojavi usporen gotovo na sistemske brzinu, rasipavši svoj moment i odbacujući ga u drugi svemir skok-pulsom, šireći novi val nevjerovatnoće koridorom.

- Poglavaru! Zura je pognuo glavu. Sijeda pletenica mu je pala preko ramena iznad svilenog crnog tarifa. - Zvali ste nas, hitno!

Neuobičajeni tajac na mostu omogućio je da jasno čujem njegov napeti, prigušeni glas.

- Jesam, vjerni moji. Ustanite! Ustanite! - dotaknuo je pogнуте im vratove. - Osjećam blizinu opasnosti.

- Gospodaru! - obojica su posegnula za mačevima podižući se u polučanju. Njihovu je žustrinu popratio grlenim smijehom što je toplinom ispunio most i umirujućim pokretima ruku.

- Ne, ništa konkretno. Tek predosjećaj prenapetog starca.

To nije uklonilo napetost sa sjedobradog Zurinog lica.

- Osjećajima valja vjerovati - primjetio je mrko, aludirajući na zadnji napad Nurkijevih ubojica pri kome je Poglavar u zadnji tren, na temelju osjećaja, napustio doljnje skladište neposredno prije sabotažom izazvane dekompresije.

Meran je skočio na noge busajući se u grudi.

- Gospodaru, dozvolite da poletim sa Presretačima!

- Zar da zujite unaokolo punom brzinom unoseći strah u srca bogobojažnih radnika i nedužnih trgovaca samo zbog snova senilnog starca?

Povrijeđenost i neodlučnost na Meranovom bliјedom licu bile su gotovo patetične. Suprotstaviti se Lordu Sarukiju bilo bi kršenje Tanatre, a ne suprotstavljanje potvrda "senilnosti".

Iz blokade ga je spasila promjena klanskog znaka na glavnom ekranu u crvenožuti stilizirani mačkoliki santijski logo.

Linijaš, definitivno glatki, nenaoružani Mishu što su potvrdili i aktivni senzori, poslao je ID i otvorio usmjereni irealni trenutno-komunikacijski kanal.

Okrećući se prema ekranu, poglavari je dao znak i logo je zamjenilo tipično, bezlično osmješnuto i kosooko lice stanovnika Santije. Oznake na kragni ukazivale su da je to kapetan i vlasnik linijaša.

- Pozdrav Zvjezdanom Zamku, šeston čudu svemira i njegovom moćnom Gospodaru. Santijski turističko-transportni linijaš "Sibaru'eh" u tranzitu Sibirija - Torkinov svijet vas s počitanjem pozdravlja i moli pravo razgledanja Zamka za svoje putnike ... Uz uobičajene tarife, naravno.

Gotovo sam osjetio kako lice moga Gospodara krutne dok je poravnavajući savršeno ravan mač oštro uvlačio zrak.

- Zahtjev odbijen, - odrezao je glasom koji nije dozvoljavao suprotstavljanje.

Kose oči su se iznenađeno raširile, sive i mutne poput magle u neprirodno žutom svjetlu linijaša dok se bezlično prijateljski osmjeh pretvarao u iznenađeno "o". Zahtjev sa "Sibaru'eh-a" bio je standardan i istima se već tisućama puta udovoljavalo.

- Gospodaru?...

- O zahtjevu se ne može raspravljati, - još nikada glas Gospodara nije bio ovakav, pun pepela i smrti. - Nepoštivanje se neće tolerirati. Kapetane, još se uvijek krećete prebrzo. Kočite.

Okrenuo se prema još smetenom Meranu.

- Savjetniče, vaš zahtjev je odobren! - dovoljno glasno da ga i kapetan linijaša čuje. Meran se poklonio i pobegao u smjeru lifta za desantno-borbene dokove raspoređene duž daljih ivica desnog manevarskog krila, ubrzano mrmljajući u svoj medaljon.

Smrknuti Santijac je podigao prazne dlanove u doseg svog odašiljača u drevnoj gesti razoružavanja.

- Nema potrebe za grubošću. Primili smo na znanje. Da li ćete nam zabraniti i nadopunu zaliha? - ispljuno je cinično.

Nepokolebani Gospodar mu je uzvratio hladan pogled.

- Zahtjev odobren pod uvjetom da koristite otvoreni svemirski dok. - koji je bio jedva malo više od ogoljene rešetkaste konstrukcije između atomskog stupa i donjeg krila, sa samo par lakobranjivih prolaza.

Odjednom su svjetla ponovo pocrvenjela, a vrištavi krik sirena proderao zrak. Dalekodometsni pasivni senzori uhvatili su gravitacijski fluks od puls-ubrzanja unutar sistema.

Dok je mladi comscan operator pokušavao izmucati svoju informaciju, ona se već pojavila u Sferi. Jato od petnaestak brodova klase korvete ili mini-nosača ubrzavali su na kritičnu C-frakcionalnu brzinu nadirući iz Jasperove orbite. S obzirom na gustoću sistemskog vakuma, štitovi su im morali biti preopterećeni ... Bezvučni bljesak i nestanak jednog od brodova je to i potvrdio.

Strateški blokovi dodali su ljubičaste konuse potencijalnog pomaka uračunavajući kašnjenje informacija.

- Padalice! - Gospodar Saruki prekinuo je mladićeve patetične pokušaje. Iz njegovih je usta rijec zazvučala poput kletve.

Nurkijev napad je počeo.

Padalice, pasivni brodovi sa visokomineralnim školjkama bez vanjskog energetskog odraza morali su doskočiti u razrijeđen vakuum na suprotnoj strani Jasperove ekscentrične orbite prepustajući se sreći, njegovoj gravitaciji i unaprijed proračunatoj

Priča: Zoran Vlahović

putanji da ih izbaci nedetektibilne na ovoj stani, ostajući da tjednima i mjesecima padaju poput običnih meteora do najpogodnije ... ili dovoljno bliske točke. Rizičan manevar sa gubicima većim od sedamdeset posto, ali Nurki je imao ljudi i brodova.

Zura je škrgutajući Zubima instinktivno obuhvatio dršku mača objema rukama.

- Moj Gospodaru, okrenimo Argose prema...

- NE! Nurki niti je toliko glup niti naivan da očekuje uspjeh od ovakvog napada! To čak ni Mirus ne bi očekivao... Argusi moraju čuvati doskočne koridore.

Dotičući svoj medaljon oko vrata, Gospodar je izdao nekoliko brzih naredbi popraćenih Meranovim tihim odgovorom i jatom zlatnih iskara, trokutića Boraca što su se katapultirani ubrzano udaljavali od Zamka formirajući presretačke prizme.

Borci su bili najmanji mogući Skok-brodovi sa tročlanima posadama, teškim naoružanjem, premalim teretnim prostorom i spremnicima za reaktivnu masu kao i prejakom, neekonomičnom potrošnjom, nepraktični za trgovinu, ali sposobni za puls-ubrzanja nužna pri sukobima između svemirskih brodova.

Par zlatnih crtica uz svaki trokut označavao je da ih je Meran uspio snabdjeti dopunskim rezervoarima potrebnim za dugu borbu ...

Gotovo istovremeno oko jata padalica, sada sa skraćenim strateškim konusima, kako se sa približavanjem kašnjenje pravovremenskog prikaza smanjivalo, pojavila se mreža plavih točaka rasipajući se u "kišobran" karakteristične Sarki formacije.

Unaprijed odabrana taktika jer im njihovo zaostajanje još nije moglo ukazati na naša lansiranja.

Na sekundarnom "prozoru" ekrana Santijac je vrištao i cvilio za utočištem pred nastupajućom bitkom, uspaničeno mlatarajući rukama oko lica i čupajući rijetku kosu. Odobrivi vez na šestom turističkom doku, Gospodar Saruki ga je izbrisao sa ekrana i iz uma koncentrirajući svu pažnju na holo, vrteći svoj medaljon među prstima.

- Singh, Dahrin, Fern! Lotusi u podršku Borcima.

Uz tihe potvrde tri kapetana, znaci "buđenja" pojavili su se uz do tada zatamnjene oznake parkiranih fregata.

Sarki manevar vezao je obrambene lovce dalje od težih brodova, propuštajući ih u neometani napad ... Skup po napadačke lovce, ali oni su najčešće bili jednopilotni Ranguni, jeftine letjelice s minimalnim sistemima za održavanje života i bez puls-sposobnosti, koristeći frakcionalno-c svojih matica bez šanse za kočenje i posade dobroyoljaca-samoubojica čiji je sekundarni cilj bio zabit se kao frakcionalno-c ubrzani projektil u cilj ukoliko ih lovci ne zaustave. Jeftina gnjavaža, skupa po neprijatelja.

Plavi stapi Santijca natjecao se sa upadajućim rombovima, ukrućenim naizgled nasumičnim rasporedom točaka napadača.

Poglavar Saruki ljutito se namršio prema holou.

- Emitirajte! "Sibaru'eh"! Ako ne usporite na standardnu pristupnu brzinu u roku od trideset sekundi, raznjjet ćemo vas. - glas mu je bio leden i prodoran. -Dva voda Sikhara na dok 6 ... Bar jedan u punom S-okopu. Strijelci rotacionih kupola automatiku na spremnost! - sa kanalom otvorenim cijelo vrijeme. Tihi šum zaposlene koncentracije ukazivao je na staljenost i poslušnost premlade posade mosta, mameći mi na oči suze ponosa i gorčine. Suzbio sam ih bez razmišljanja, dugogodišnjom navikom.

Glavni ekran prekriva je display sa strateškim procjenama i vjerojatnoćom oštećenja Zamka, koji je sa ulaskom dijagonale Lotusa i sistemskih topovnjača u međuprostor pao sa 13 na 6 posto.

Prvi mrežasti tragovi nasumičnih ispaljivanja zatreperili su unutar holoa, igrajući na sreću s obzirom na međusobno kašnjenje veće od 10 minuta, ali su dva Borca ipak počela zaostajati iza formacije.

Ostali su skočili stvarajući mrežu konfuznih odraza, još više prepletenih njihovim iskakanjem u jurišu.

Srebrnaste iskre uzvratnih projektila i zyjezdice mina pomiješali su se sa iskričavim snopovima ionskih topova s fregata, još uvijek predaleki da budu efektivni, ali dovoljno jakih da ometaju skanere padalica.

Uz naizgled neznatne bljeskove, trećina plavih točkica Ranguna nestala je sa holograma ostavljajući ogrebotine ionizirajućih oblaka i frakcionalno-c nabijenih čestica, dok su se jata mimoilazila u treptaju oka. Uz novi, ometajući Skok-puls Borci Zamka počeli su kočiti za okret. Jedan je, trepereći, produžio istom neusporenom putanjom, preoštećen da koči, prebrz i predalek za presretanje i osuđen na dugu i mučnu smrt. Ukoliko bitka ne bude trajala kratko... Dovoljno kratko da komp-banke ne zagube njihovu putanju među tisućama nevažnih podataka i dovoljno kratko da tom brzinom ne nalete na gušći oblak čestica kojima je zasijan čitav sistem...

Na ekranu je zablijesnulo kosooke uspaničeno lice. - Hass'hef! Zakočili smo! Zakočili smo! Ali "Pari'uf-alBar" ce doskočiti sa slijepim senzorima pravo usred bitke! Haribdinog mu imena, pomozite! Opomenite ih!

- "Pari ..."! Sranjel - comtech je pocrvenio na svoj ispad i klanjajući se do pulta da sakrije lice od srama promrmljao. - Santijski linijaš "Pari'uf-alBar" dolazi u roku od 10 minuta. Prekasno je da ga zaustavimo ili opomenemo.

- Morat će preživjeti sami, - zabrundao je Gospodar. U Sferi Lotusi su zakočili relativno stacionarno prema Saru i Zamku, pridružujući ionskim laserske i plazma baterije u isto vrijeme kada su napadačke korvete naletjele na od Boraca ranije posijane mine čiji su termički upaljači privukli slobodnokrstareće projektile. Borci su, reverzirajući vektor, prilazili sa repa brišući red za redom jeftinih lovaca i kraj se već nazirao.

Dvije su korvete nestale u stiliziranim bljeskovima anihilacije, rasipajući visoknabijene krhotine što su iz te blizine preopteretile štitove još dvije.

Nestajanje energetskih očitanja i isklizavanje druge tri označio je uspjeh ionskih topova. Mjestimični bljeskovi označavali su oštećenja na topovnjačama, ali sistemski Lotusi bili su teško oklopljeni i mogli su puno istrpjeti, a da još uvijek budu funkcionalni.

"Sibaru'eh" je ulazeći u dok nestao sa ekrana i Sfere kada je novi val zamućenja od Skok-pulsa zamutio holo.

Od strane protivnika.

Plave točke lovaca, približno dvije trećine preostalih ubrzale su Skok-pulsevima.

- Blagi Bože! - bljedilo se prelilo preko Gospodarevog lica. - To ... to nisu Ranguni! To su samonavodeće sonde! Meran! Bježi!

Priča: Zoran Vlahović

Prekasno! Iz takve blizine Borci nisu mogli iskoristiti svoju veću brzinu i pokretljivost. Osim toga, ovo se već dogodilo. Naše vlastito kašnjenje prema padalicama još je uvijek bilo 15 minuta ... Mi smo gledali u prošlost dok su preko od comtecha uključenog razglosa krikovi umirućih punili most.

Meranov glas, pun snagom volje kontroliranog bola, još staložen, pokušao je preuzeti kontrolu nad desetkovanim i demoraliziranim Borcima, ali je utihnuo kada je još jedan od treperećih trokuta nestao u napadu Ranguna na osakaćene Borce.

Sier, prvokrilni i uobičajeni voda Boraca preuzeo je komandu i oni koji su bili u stanju zakočili su Skok-pulsem iz klaonice, uklanjajući se iz dometa topovnjače.

Kada je utihnuo i zadnji krik, osim zujanja statike, mostom je zavladala mrtva tišina. Pognute glave i nečitkog lica Saruki Oleh progovorio je tiho - Lansirajte drugi val. Neka se "Korona" i "Taya" pridruže Lotusima ... i neka netko obavijesti Savjetnika Kov Merana. Osobno. Ne preko coma.

Blago je položio ruku na podrhtavajuće drhtavo rame starog Zure. Starac je drhtao skloppljenih očiju.

- Striče, - počastio je Gospodar starog Savjetnika - ako bi preuzeo kontrolu nad strijelcima? Trebat ćemo ih.

Kako pažljiva, kako velikodušna gesta spram starca koji je najviše surađivao sa mladim Savjetnikom pružajući mu izgovor da se povuče na počasno mjesto u Obrambenu Kulu, gdje njegova bol neće biti svima naočigled, dajući mu istovremeno na znanje kako je još uvijek neophodan.

Ah, gospodaru Saruki! Gvalja mi je zaostala u grlu, a mnogo je oko sakrivajući suze ispratilo starca.

Sateliti doskočnog koridora počeli su titrati dolazak drugog Santijca. Dvije međusistemske krstarice pridružile su se Lotusima koji su se počeli povlačiti uskladjujući brzinu sa sedam preostalih padajućih mini-nosača, izmenjujući vatru iz svih oružja iz velike blizine. Prateći lovci su već nestali, a još je jedna korveta nestala u ognju između čekićanja sa krstarice i "Valkyre", Dakrinovog Lotusa kad se između pumpnih satelita počeo stvarati vrtlog ne-čestica iz koga se počelo izlijevati nebrojeno jato lovaca, korveta, topovnjača, razarača...

- Argus! Spržite ih! - u kovitlaci panike i nevjericе na mostu Sarukijev je glas zatutnjao pun bijesa. - Stražal! Provalite u "Sibaru'eh"! Hoću glavu tog Santijca. - dovknuo je u medaljon.

Dobacujući mi zadnji pogled, Barunica Mirus prebacila je sklopku oslobođajući virus u sisteme Zamka. Slika u Sferi počela se ubrzano mutiti i gasnuti dok su pultevi i ekrani oko nas umirali.

Argusov začeti močni tutanj pretvorio se u nemoćno brundanje rasipajući nemoćne iskre sa svojih rogatih kugli dok su komandne veze otkazivale izbrisane nizovima slučajnih grešaka.

Dok je Barunica još posezala za prekidačem, aktivirao sam svoj medaljon na unaprijed podešenoj frekvenciji.

- Da? - vidio sam ju u oku svoga uma kako zabrinutim pogledom prelijeće tamneće ekrane i svjetla što su čak i u Unutarnjem Dvoru osjećala napade virusa.

- Sestro, zgrabi Kinvija i bježi Modulom. Zamak je izgubljen, - promrmlja sam dubokim prodornim tonovima i ne čekajući odgovor otkinuo medaljon i bacivši ga na podrhtavajući pod zgazio petom, rasipajući nepovratno njegovu elektronsku utrobu.

Gotovo sam je video kako preko svoga nagog tijela, jer u zaštićenoj biosferi Unutarnjeg Dvora nitko nije nosio odjeću, prebacuje crni tari tjelohranitelja i stežući jednom rukom zakriviljeni mač sikara, a drugom Nasljednika Klana, bosim stopalom ukucava šifru u nezavisnu bravu poklopca tajnog nul-g prolaza kroz jezgru atomskog stupa što vodi do Modula za bijeg, sakrivenog sa stražnje strane crpilišta čije je postojanje zatajeno svima osim Savjetnika i osobnih tjelohranitelja Gospodara i Nasljednika ... kao i postojanje nezavisnih komandi.

Nitko je neće zaustaviti, ne u Zamku, a sigurno ni od divizije gomi-uboja ubačenih "Sibaru'eh"-om što su prostom brojnošću dosad pregazili dva odreda straže, sa ili bez svemirskih oklopa i sada preplavljivali dokove na krmi.

Rinai je najbolja, rvana samo meni. Ona će se dokopati Modula, šaljući Kinvija za "Siroccom" ... mada ona neće biti sa njime, Nasljednik i Gospodar će sa najboljim i najvređnjim ljudima Klana doći do Siria i zaštite Lorda Saruki Boraha. Naše sjeme i naša budućnost je sada tamo, a Orix i Zamak imaju još jednu zadaću.

Ne gubeći ni trena da uputi svoj prezir osmjehnutoj Barunici, uz bijesni krik ranjene zvijeri, moj se Posjednik i Gospodar bacio prema nezavisnim kontrolama koje nikad neće dotači.

U oblaku krvi posjekao sam svoga Poglavaru i tamne sjene njegovih tjelohranitelja pred zapanjenaširenim očima goina i parasikara.

- Mirus! - kriknuo sam hvatajući dršku mača objema rukama, spremajući se za prljavi posao koji sam morao obaviti. - Nasljednik bježi! Obavjesti gomije! - šaljući na njen trag pse koji ju neće zaustaviti, ne Rinai samo meni ravnu.

Stupio sam na most, taman pod rezervnim baterijama i crven od krvi djece koju sam tu pobio pod pobjedničkim pogledom Barunice Mirus, senzualnim i maznim.

Oprosti, Rinai. To je bila jedina gesta koju sam mogao ponuditi za očuvanje bar nekih od našega roda po brodovima i stanicama Klana; tvoju smrt, tvoju žrtvu u odbrani Nasljednika, odanu do zadnjega daha ... Jer meni, meni ne bi povjerovali, niti bi me shvatili.

Prihvatio sam tople Baruničine ... ne Ladyine prste u svoje i stegnuo ih.

Da Barunica Mirus, Lady Sandra, ženo moja pogana. Bila si u pravu.

Postoji nešto veće i od časti. Odanost. Dužnost.

Makar pljunuo na svoju čast, makar pobio svu tu neiskusnu djecu na mostu da bih se mogao pokloniti pred Lordom Nurkiem.

Jer Nurkijeva moć raste iz dana u dan. Odupirući se časno umro bih bez svrhe, uzalud, dok bi Nurki ucjenama, otmicama ili mitom našao drugi put do srca mog voljenog Gospodara, Gospodara kome je svaki goin, svaki sikar Klana, bio odan preko dužnosti Tanatre. Uključujući i mene.

Nurki mora biti zaustavljen sada i ovdje ... Ovdje i sada je Nexus, jedina prilika da se njegova moć i njegova legendarna glad izbrišu jednim potezom. Drugog načina nema, niti je bilo, niti će ikada više biti.

Priča: Zoran Vlahović

Nije više bio važan herojski Zurin otpor u Kuli sa posadama što su ručno upravljale, prevelikim, tromim topovima, nije bio važan očajnički udar Prvokrilnog Siera sa šačicom oštećenih Boraca ili žrtvovanje Singha i Dahrina u njihovim slupanim, gorućim Lotusima, dok su zadržavali nebrojeno nadmoćnijeg protivnika da pruže "Coroni" i "Tayi" vrijeme za Skok u bliskoj potjeri za Modulom ili 83000 života posade zamka.

Zujezdani Zamak, šesto čudo poznatog svemira nije mogao biti miniran. Prevelik, prezaštićen sa svojim atomskim stupom i reflektorima, a čak ni to nije vrijedilo uz tako veliku, tako rasprostranjenu flotu poput Nurkijeve.

Ispuštajući Sandrinu ruku, pristupio sam konzoli nezavisnih komandi zbog tajne čijeg postojanja sam posjekao svoga Gospodara i pokretom ruke poslao kod koji će izazvati samouništenje nenadoknadivih pumpnih satelita, čija će smrt zatvoriti odskočne koridore, zatvarajući Orix-ov sustav i sve brodove ogromne Nurkijeve flote u njemu, osudene na sistemske brzine uz koje će im trebati godine da se odmaknu do dovoljno rijetkog vakuma ... godine koje, uz otapajuće Arguse čija radijacija polako i sada pretvara njihove brodove u mrtve i radioaktivne metalno-keramičke ljske, neće imati.

Nema rezervnih pumpnih stanica, ne na ruralnom Saru. Niti uvoznih rezervnih dijelova koje sam poslao sa "Siroccom" ... Bez čistih koridora nijedan brod neće moći čak niti doskočiti da dostavi nove, ni *Jasperovim manevrom* sve i da želi.

Umrijet će, sve te stotine tisuća u hladnim brodovima što padaju u tamu i 17 miliona tihih, pokornih podanika na Saru što se okreće ispod nas, nezainteresirani za neprijateljski, ledeni svemir, obuzeti brigama o žetvi i sakupljanju drva za zimu koja neće proći ... Ne kada prašina počne padati sa neba.

Neke kolonije odsječene od jednog od tri Skok-koridora za drugi krak, propasti će ili umrijeti ostavljene na kraju slijepog crijeva u koje će se on pretvoriti sa amputacijom koridora; drugi će svoj opstanak platiti skupo.

Nemoćnih, nesposobnih da se suprotstave Nurkiju, da ga zaustave, da učine ono što moraju. Ali ja sam platio i više.

Zoran Vlahović

IMA BOGA!

Ne sjećam se više kako je sve počelo, ali rezultat je bio da se pisac znanstvene fantastike toga dana našao licem u lice s Bogom, meškoljeći se u fotelji.

- No? - nasmiješio mu se Bog koji je, sve u svemu, djelovao sasvim okej i čak nije ni koristio rječku 'nu', čega se pisac znanstvene fantastike iz nekog razloga bojao.

- 'No'? - zbunio se pisac znanstvene fantastike. - Što 'no'?

Odmah se osjetio vrlo glupo. Baš je mogao i neku bolju rečenicu naći za prvu koju će reći Bogu. On je pisac, konačno! Znanstvene fantastike, ali pisac! Prve rečenice su važne!

- No, što me želiš upitati? - pomogao mu je Bog i nasmiješio se strpljivo. Kao da mu je na raspolaganju sve vrijeme ovoga svijeta, pomislio je pisac znanstvene fantastike pa se zatim skoro pljusnuo. 'Sve vrijeme ovoga svijeta', kako sam banalan!

- Ljudi me obično ponešto žele upitati - ohrabrvao ga je Bog. - Možeš i ti.

- Što... - zamcuao je pisac znanstvene fantastike. - Što Vas obično pitaju?

- O, znaš! - odmahnuo je Bog rukom. - Sva ona obična pitanja. Važnije im je da poslije mogu reći s kim su pričali no koji će odgovor dobiti. Pisac si znaš kakvi su fanovi!

- Ha, ha - nasmijao se pisac znanstvene fantastike. Imao je on bar dva fana i nadao se da mu je to dovoljno da bi znao što Bog misli da on zna. Grozničavo je pritom razmišljao o vlastitom pitanju pokušavajući kupiti vrijeme sitnom spikom.

- Otkud vam ideje i tako to? Ha, ha.

- I tako to - odgovorio je Bog i kirnuo dobrostivo. - Tajne zanata.

- Ha, ha - nasmijao se ponovo pisac znanstvene fantastike, ali glava mu je i dalje bila prazna. Bog je strpljivo čekao.

- No - rekao je Bog ponovo, nakon nekoliko časaka tištine. - Zar te ništa ne zanima?

Priča: Darko Macan

Pisac znanstvene fantastike otvorio je usta da kaže nešto, bilo što; a riječi koje su mu ispale, bez njegove kontrole, bile su: - Zašto? - pa brzo zatim i: - Čemu sve ovo?

Bog se namrštilo, nagnuo prema naprijed i pogledom prikovoao pisca znanstvene fantastike za fotelju.

- Smisao bi ti? - rekao je mrko. - Nije ti ovo literatura!

Pisac znanstvene fantastike sav se izgubio u tom pogledu, najradije bi propao u zemlju ili bar, za slučaj da ispod njega nije bilo zemlje, u fotelju. No, tada je primijetio kako se nešto krijesi Bogu ispod obrve i kako mu vrh brka poigrava. Shvatio je - Bog ga je vukao za nos.

- Ha, ha - nasmijao se, prvo malo nesigurno, a onda, kada je i Bog razvukao usne i sretno se potresao od tihog smijeha, onda se usudio nasmijati i glasnije, čak u šali Bogu priprijetiti prstom.

- Skoro sam Ti - rekao je pa se brzo ispravio. - Skoro sam Vam povjerovao!

- Dobar je strah kome ga je Bog dao - našlio se Bog pa shvatio da šala i nije bila neka te to priznao kiselom grimasom. Zatim se počešao po nosu i rekao:

- Dobro, natrag na posao! Što si ono pitao?

- Ah - počešao se pisac znanstvene fantastike po obrazu pokušavajući se prisjetiti. - Mislim da sam pitao zašto. Zašto sve ovo? Čemu?

- To volim kod vas esef frikova - dobroćudno se nasmiješio Bog. - Ništa rasprave o stilu, ništa kako vam se svidjelo djelo, odmah u glavu! Ta zašto ovo, ta zašto ovo ne, ta zašto ovo, ako je prije rečeno da ono...

- Nisam to tako mislio... - poče pisac znanstvene fantastike, ali ga Bog prekide pokretom ruke.

- Hej, hej, sve okej - reče Bog. - Nitko te ne napada, ni tebe ni tvoje.

Takvi ste kakvi ste i ne bih vas drukčije ni htio.

Bog na trenutak utone u misli. Za to vrijeme, pisca znanstvene fantastike nešto je kopkalo.

- Ti... Vi čitate znanstvenu fantastiku? - upita konačno.

- O, da! - odgovori Bog. - čak se može reći da je znanstvena fantastika odgovor koji tražиш.

PARSEK 68

- Razlog zbog kojeg je stvoren svijet? - zine pisac znanstvene fantastike. Znanstvena fantastika?
- Aha - kimne Bog.
- Vau - reče pisac znanstvene fantastike, dojmljen. Kad je prvi šok prošao, dojam je još bio tu pa zato ponovi što je upravo rekao. - Vau. Bog je gledao u stranu, grickao nokat na palcu i razmišljao. Prenuo se kad je pisac znanstvene fantastike upitao:
- Zbilja?
- Zbilja je znanstvena fantastika razlog zbog kojeg si stvorio svijet?
- Zar sad sumnjamo u moje riječi? - Bog se kao ljutne, ali su mu se usta smijala pa nikog nije prevario.
- Ne, ne - požurio se ipak opravdati pisac znanstvene fantastike. - Samo... Vau.
- To sam čuo i prva dva puta. - podbode ga Bog.
- Da... Ja... - dva puta pogrešno započe pisac znanstvene fantastike pa se naposjetku sredi. - Zašto?
- Zašto mi je znanstvena fantastika bitna?
- Da. Zašto?
- Mislio sam da je to očito. Ima li razloga nešto stvarati, ako nema šanse da dobiješ feedback o svojoj kreaciji.
- Feedback?
- Feedback. Kritičko mišljenje. Komentar nekoga tko zna o čemu priča, nekoga tko zna kroz što sam prolazio.
- O kreaciji?
- Svetjata.
- Svetjata. Da, jasno... Uh, dobar je.
- Molim? - zbunio se načas Bog.
- Svijet - pojasi pisac znanstvene fantastike. - Dobar ti je. Prva liga.
- Hvala - prasne Bog u smijeh. - Nije, ali hvala.
- Zar nije?
- Ne moraš biti pristojan, znam i sam gdje sve škripi... Još dobro i radi kako sam ga pravio!
- Pa... - pisac znanstvene fantastike osjetio je potrebu da Bogu kaže

Priča: Darko Macan

nešto lijepo. Konačno je smogao: - Ekosistem. Ekosistem ti je prilično cool. Svi ga mi kopiramo više manje. I građa organizama, ufl! To su pionirske stvari!

- Je l' da - Bog nije gledao u piscu znanstvene fantastike, ali je pisac znanstvene fantastike mogao vidjeti da je Bogu drago. - Pa, mogu ti reći da su mi to bili najdraži dijelovi. To kad treba nešto prčkati, slagati, uvijek sam bio dobar u tome. Ali karakterizacija i zaplet! Sve što sam učinio bilo je da vam dam slobodnu volju i pustim da improvizirate fabulu. To nije neka metoda, slažeš se?

Piscu znanstvene fantastike nije se činilo da je Bog na zadnje pitanje očekivao neki odgovor pa zato ništa i nije rekao. Bog je, sa svoje strane, sjedio vrteći prstima po bradi i izgledao poprilično uronjen u uspomene. Piscu znanstvene fantastike bilo ga je žao prekidati, ali je konačno šutnja postala malo preteška pa je rekao:

- Mišljenje, a?

- Mm?

- Naše mišljenje si čekao? O kreaciji?

- Konstruktivnu kritiku od kolega. Da.

- Zašto naše? - Bog je izgleda bio u pravu kada je za piscu znanstvene fantastike rekao da uvijek mora sve znati. Taj čovjek kao da drugu riječ uz 'zašto' nije ni znao.

- A da čije? - Boga kao da je pitanje iznenadilo.

- Uh - zbunio se sad i pisac znanstvene fantastike. - Znanstveničko?

- Znanstvenici! - usklikne Bog. - Pa nisu još ni shvatili kako sam sve napravio! Što mi oni mogu reći!

- Svećenici, onda? - upitao je pisac znanstvene fantastike: - Religije?

- Fan club - rekao je Bog. - Dobri su za ego, ali za ozbiljan razgovor...

Ma, pričali smo o tome!

Pisac znanstvene fantastike kimao je odsutno glavom, ali mnogo ga je više zanimao odgovor na sljedeće pitanje.

- A... pisci?

- Pisci? A, misliš 'pravi' pisci?

- Mainstream, da - pisac znanstvene fantastike malo se lecnuo na termin 'pravi'. - Književnost matice.

PARSEK 68

- Oni? - rekao je Bog, odmahnuo rukom i složio takvu grimasu sažaljenja da pisac znanstvene fantastike nije mogao odoljeti već je prasnuo u smijeh.

- Znao sam - lupao se po koljenu. - Znao sam!

Sjedili su tako još neko vrijeme: pisac znanstvene fantastike, sretan kao što već davno nije bio, i podjednako zadovoljan Bog. Naposljetka Bog pljesnu dlanom o dlan i ustade. Pisac znanstvene fantastike učini isto.

- Vrijeme je - reče Bog. - Dužnosti zovu.

Pisac znanstvene fantastike otare uzbudjene dlanove o grudi sakoa i nervozno se nasmiješi, tražeći riječ.

- Hvala - reče konačno. - Već dugo nisam... Ono što si rekao...

Hvala! Od srca Ti hvala!

I pisac znanstvene fantastike uhvati Božju desnicu s obje svoje šake i snažno je protrese. U očima su mu bile suze.

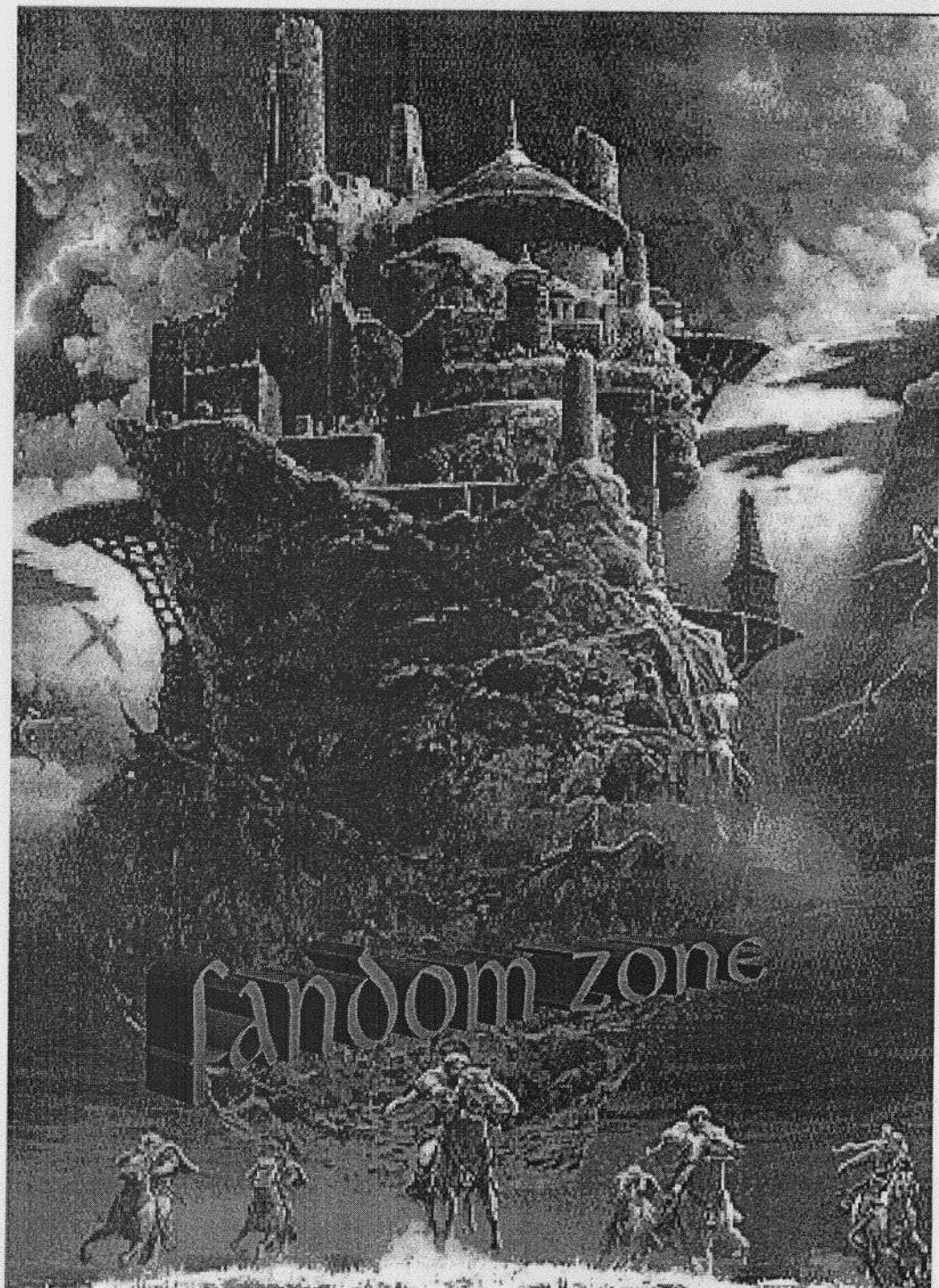
- Nema na čemu - Bog pljesne pisca znanstvene fantastike po ramenu. - I drugi put!

Bog se zatim okrene, mahnu piscu znanstvene fantastike još jednom preko ramena, reče 'Bok!' (sa 'k') i nestade.

Pisac znanstvene fantastike nije se micao još neko vrijeme, poput fanatika koji mora biti siguran da je video i zadnje ime na odjavnoj špici filma, a onda se i on okrenuo, zabio ruke u džepove, zazviždao i krenuo kući. Nakon nekoliko koraka palo mu je, doduše, na pamet još jedno 'zašto' i na trenutak su ga mučili neki 'što ako...' i jedan 'da li je sve ovo...', ali ih se brzo riješio.

I tako je naša priča završila. Neki će reći da tu nije njezin pravi kraj, ali moje sjećanje, mislili vi o njemu što vam drago, točku stavlja upravo ovdje.

Darko Macan

PARSEK 68

Ako vam je ovaj sinopsis odnekud poznat, nemojte se čuditi. Nekoliko *Dark Horesovih* naslova iz *Alien* serijala bi se moglo uklupiti u njega. (Digresija: ovo je interesantan kružni tok vode. Sa filma na strip, iz strip-a natrag na film. Samo da u buduće ne ispadne iz šupljeg u praznol) S te strane, Whedon nije bio pretjerano originalan. Što ne znači da je *Resurrection* loš film.

Naiime, Ameri su se dosjetili jadu pa su, da bi ublažili posljedice stanja u kome im još valjda par ljudi zna režirati (od toga jedan potapa brodove, a drugi gazi žohare), uzeli francuskog režisera Jean-Pierre Juneta da spasi stvar. Čovjek ima neke kultne filmove iza sebe, ne znam, nisam gledao, ali u svakom slučaju nije napravio loš posao. Da se razumijemo, Junet nije niti Scott niti Cameron, a i Fincher je bio bolji majstor u atmosferi. On se odlučio za drugačiji pristup i napravio je film koji bi najlakše bilo okarakterizirati kao akcionu komediju. Zašto?

Pa, jednostavno zato što *Resurrection* nema elemenata horora koji su bili itekako prisutni u jedinicima i trojici. Film ima krv, nekome se neke scene mogu učiniti odvratnima, ali cijelokupna atmosfera i režija nisu od onog tipa koji će okorjele i iskusne fanove koji u svakoj sceni manje-više dobro znadu što ih čeka tjerati da poskakuju u sjedalima. Tamo neke neiskusne curice, koje su u redu ispred mene svako malo skakale i zatvaraće oči dlanovima su druga priča, ali stare kuke *Resurrection* neće niti prestrašiti niti im biti ne-znam-kako mučan. S druge strane, *Resurrection*, bez obzira što se zbiva na vojnom brodu, nema onaj *military look* i ozbiljnost kakvu je imala dvojka.

Ono što je ostalo je pucačina, puno *aliena* koji neprikriveno jurcaju naokolo (Digresija: i ovdje je kompjuterska grafika možda zasrala stvar). Naiime, svi do sada su se mučili s ljudima u gumenim kostimima i animatroničkim lutkama. A to se jako vidi na platnu. Pa su se i Scott i Cameron i Fincher dovijali kako to zaobići. Pa su se stoga čudovišta vidjela što je manje moguće. A čudovište koje ne vidiće je najstrašnije čudovište. Da ne govorimo o stroboskopskim i rotirajućim svjetlima u potpunom mraku, pari koja šištati na sve strane, nepreglednim spletovima cijevi i kablova, znate već, da vam sad ne crtam. Svega toga kod Juneta nema previše), i zaskaču našu družinu iza svakog ugla. A humor je uglavnom rezultat karikiranih likova, koji skoro svaku pogibiju svojih sudrugova poprate vicevima. I sve je to zabavno i vuče kroz film, ima stvarno dobrih scena, bolje je no što smo mogli očekivati, daj bože da nastavci budu barem na tom nivou. Ali...

Uvijek taj jebeni ali... Kao što sam već rekao, likovi su karikature. I to karikature bagre kojoj uglavnom nije stalo ni do čega i ni do koga. Call je jedini izuzetak, na trenutke se čini da čak ni Ripley više ne daje pola lule duhanu hoće li *alieni* stići na Zemlju ili neće. A to može biti problem, jer Ripley u serijulu jeste *survivor*, ali nije jedino i samo to. U suprotnom, ne bi se bacila u olovu... Jeste da je ovdje izmijenjena, i da je poprimila dosta karakteristika svojih protivnika, ali da je to dovoljno razrađeno, nisam siguran. Jedina veza koja se do kraja filma koliko-toliko razvija je ona između nje i Call, a sve moguće i brojne implikacije te veze prepustam vama, pa se zabavljajte.

Drugi problem u filmu je njegova okrenutost fanovima. Naiime, netko tko nije gledao prva tri nastavka imat će skoro nesavladive teškoće da polovi značenja svih scena, kao i razloge zašto se Ripley ponaša kako se ponaša. Mislim, recimo da vam je *Resurrection* prvi *Alien* koga ste ikada gledali, recimo i da niste puno što čuli, čitali stripove ili romane, itd. Što vam znači scena u kojoj se otvara jaje, frajer iznad njega otvara oči, vršti i... Rez na nešto sasvim drugo, nema *facehuggera* da iskoči van, zgrabi za lice i omota se oko vrata. Ni *chestburster* nije pokazan na vrijeme da bi vam neke kasnije scene dobole puno značenje. *Resurrection* podrazumijeva dobro poznavanje prethodnog gradiva da bi se mogao bez smetnji pratiti. Možda bi teoretski netko iz gornjih redaka imao sličnih problema i sa ostalim nastavcima, ne znam, ali ovdje je to dosta prisutno.

Međutim, ukoliko ste odgledali sve prethodne lekcije, i ukoliko prihvivate Junetov pomalo frayerski pristup cijeloj temi, ostaje solidno izведен, režiran i glumljen film (uz Sigourney Weaver i Wynonu Rider, tu su Ron Perlman i Dan Hedaya), koji će vas dobro zabavljati dva sata. *Resurrection* je daleko esefičniji od prethodnika, razmatra sve posljedice križanja na liniji žena - *alien* (Ima tu još nekih detalja koje ja nisam otkrivaо da ne kvarim užitak onima koji nisu gledali!), bavi se i nekim motivima odnosa sa androidima, i tako to. I s obzirom da završava u Zemljinoj orbiti, poruka je jasna: Isus (čitaj Ellen Ripley) se vratio na Zemlju i prava zabava može započeti...

NAJNOVO! ENDEM #12